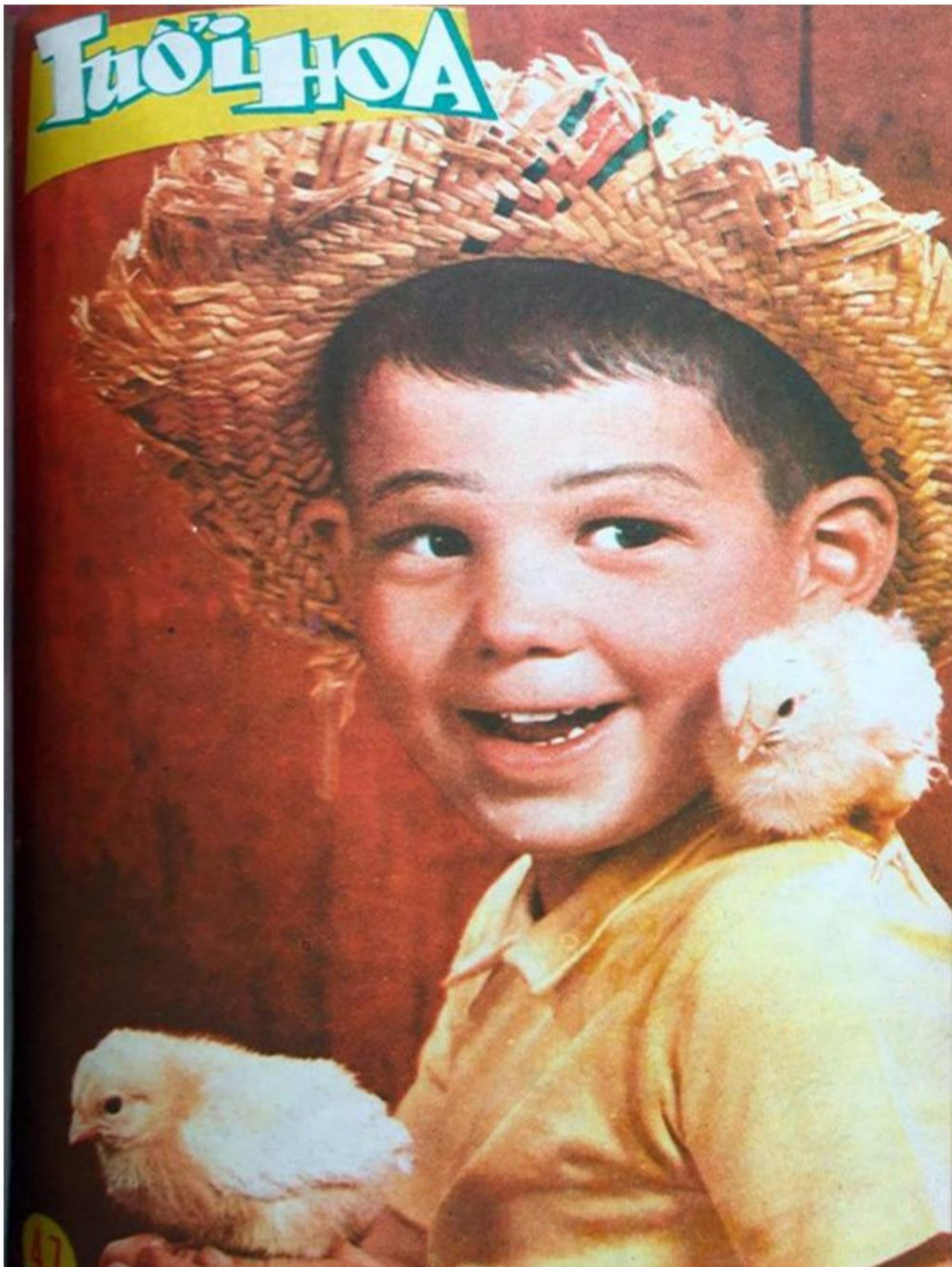

Số 47

**NGÀY 15 THÁNG 8
1988**

**CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN**

**THƯ-KÝ TÒA-SOẠN
TRƯỜNG-SƠN**

**QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ**

Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Đông, Saigon. Dây nối : 20.316. Giá mỗi số 5đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 8đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 100đ ; Miền Trung và Cao nguyên thêm 30đ. cước phí Máy bay. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên ông Trần-văn-Vũ.

Đọc trong số này :

Mộng Tuổi Hoa	VŨ-CHINH	3
Chiếc xe thổ mộ	BÍCH-THỦY	9
Trai thời loạn	HÀ-THỨC-KHÁNH	18
Con Ve Ve	TÊ-TỬ-THỪA	27
I kỷ niệm	THANH-HƯƠNG	30
Ông vua và cậu bé chần ngồng	ĐỖ-NGỌC-DUNG	34
Mái tóc thời-trang	KIM-HỒNG	36
Chị Hẹn	ĐẶNG-TRẦN-MINH-MINH	38
Thủ tướng Winston	tranh Vi Vi	40
Vườn thơ Tuổi Hoa	Q.Di và TRINH CHÍ	46
Dzíc-Dzắc	QUYÊN-DI	50

Mộng tuổi hoa

VŨ-CHINH

VỪA choàng tỉnh dậy, Huy bỗng thấy chói chang ở mắt. Ánh nắng buổi sáng tuy ấm, nhưng cũng hơi khó chịu cho những con mắt vừa được bật mở. Cậu bé nhoài người lên đưa tay khép cánh cửa sổ lại. Sau đó, Huy lại ném mình xuống chiếc giường nệm, ở lại vị trí cũ với điệu bộ rất khoan thai, thư thả. Cậu duỗi thẳng chân, ánh mắt lướt nhẹ trên khung trời cao và trong xanh.

Gió lùa qua khoảng trống hở của khung cửa, đem đến cho Huy những tia lạnh mát dễ chịu. Màu mây hôm nay thật đẹp. Không trắng cũng không xanh lắm. «Nó» như được dung hòa giữa hai màu sắc này, loăng ra đến tận chân trời. Tự nhiên, lòng Huy gợi lên một thèm khát lạ. Cậu muốn uống cho bằng hết, uống hết tất cả những ngọt ngào, mềm mại cô đọng trong màu mây tuyệt đẹp đó. Rồi, cậu lại ước mình biết làm thơ, làm để ca tụng vùng trời hiền dịu đáng xa, với những cánh chim thon nhỏ vút cao...

Đang mơ ước bằng quơ, chợt nghe tiếng động phía sau lưng, Huy vụt quay lại, bắt gặp ngay dáng dấp mảnh mai của chị Thủy. Huy vội nhắm mắt lại, giả vờ còn ngủ say. Cậu bé chắc chắn thế nào chị Thủy cũng

gọi cậu dậy, vì trời đã quá «sáng» rồi. Tiếng «quá sáng» có lẽ là tiếng nói riêng biệt của chị Thủy chỉ dùng để gọi Huy dậy mà thôi, Mười lần như một, trước khi từ giường giấc ngủ, Huy đều nghe tiếng chị Thủy đều đều rót vào tai :

— «Quá sáng» rồi Huy. Dậy !

Nhiều lần Huy tự hỏi, không lẽ chị Thủy hết tiếng nói rồi sao mà mà cứ dùng «quá sáng». «Quá sáng» là cái quái gì ? Sao lại «quá sáng». Huy định bụng sẽ bắt bẻ chị Thủy về những vụn vặt ấy. Nhưng, không hiểu sao, đến bây giờ Huy mới nhận thấy mình hay quên quá. Định hôm nay hỏi chị, rồi tự nhiên, quên. Đến ngày mai, cũng vậy...

Huy vẫn nhắm mắt, vẫn nhịp đều hơi thở, như đang còn ngủ say. Huy chờ đợi bàn tay chị Thủy lắc dậy. Thời gian trôi qua. Quái lạ. Sao chị Thủy không gọi mình dậy kìa ? chắc chị tưởng hôm nay chủ nhật thì tha cho mình ngủ chẳng ? Không đời nào chị lại «hiền từ» thế ? Mấy chủ nhật vừa rồi có khi nào chị tha cho mình đâu. Vẫn lắc dậy đúng giờ, đúng khác.. Thế mà quái lạ thật, hôm nay sao «chị» lại không gọi mình ?

Không thể ở tình trạng giả bộ này hoài được, Huy vội mở mắt ra. Cậu

bé cứ ngỡ chị Thủy đang bận làm việc nên quên «nhiệm vụ» thường ngày nhưng cậu không ngờ... Đáng ghét hay chưa? Người ta chờ gọi dậy mãi, mà «chỉ» lại khoan thai — thật khoan thai — chải tóc và ngắm nghía dáng mình trong gương. Đáng ghét thật...

Huy chụm môi lại, bộ điệu như có gì giận dỗi. Sau đó, cậu lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt tìm đôi dép trước khi phóng xuống đất. Nó đâu mất rồi kìa! Lạ chưa! Sao hôm nay nhiều cái «lạ» thế này. Thôi đành đi chân không xuống nhà bếp vậy...

— Kìa, cậu Huy sao hôm nay dậy sớm thế? Mới có tám giờ hơn mà.

Nghe chị Thủy nói bằng một giọng móc họng, Huy tức cằn hông đi được. Cậu moi móc cổ tìm một câu nói thật cay chua để trả đũa chị Thủy cho bõ ghét, nhưng vẫn không thỏa mãn được. Trí óc cậu rỗng tuếch, hoàn toàn rỗng tuếch. Không sao suy tính gì được cả, Chắc tại nó chưa ăn sáng! Ồ! có lẽ lắm, Thôi tha cho chị Thủy một lần đấy, lần sau thì... Nghĩ đến đây, Huy bỗng cho thành hình một nụ cười trên môi. Cơn giận tự nhiên tan biến đi thật nhanh.

Ngạc nhiên khi thấy Huy cười giữa lúc «tình thế» đang hồi căng thẳng đó, chị Thủy cất tiếng hỏi:

— Sao cậu cười? Có gì...

Vừa nói tới đây chợt thấy có bóng ai lấp ló trước cửa chị liền ngưng bật. Huy cũng đưa mắt về phía trước:

— Ồ! Tâm...

Nói đoạn, Huy thoát vội ra cửa. Hai thân mình nhỏ bé soán lấy nhau. Huy dìu bạn vào cửa:

— Vào đây chơi tự nhiên đi Tâm, nhà không ai hết..

Tâm rụt rè trong từng bước chân. Thấy vậy, chị Thủy cười:

— Đứng sợ em? Vào đây chơi với Huy. Không ai cắn hay ăn thịt gì đâu.

Huy chỉ ghế cho bạn ngồi, đoạn gọi chuyện:

Tâm đi bằng xe gì đến đây vậy?

— Xe đạp, Tâm dựng nó ngoài kia kìa.

— Coi chừng mất à!

— X: Tâm cũ mấy mươi đời rồi ai lấy làm chi...

Hai cậu bé cười xòa. Tiếng cười tuổi trẻ rộn rã giữa căn phòng, chan hòa vào không khí trong ấm của buổi sáng tạo thành một vùng êm dịu và cõi mở vô cùng.

Chợt Huy đứng lên:

— Tâm ở đó, Huy vào nhà trong lấy cái này cho Tâm coi nhá! Chờ chút nghe Tâm...

Còn lại một mình, Tâm đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Căn phòng này thật rộng và mát. Với cách trang trí thật khéo và gọn, với những đồ đạc quý giá được trưng dọn ngăn nắp, căn phòng như toát ra một sự thu

bút khá mãnh liệt. Tâm cảm thấy mình bơ vơ giữa vẻ đẹp của căn phòng này. Rồi nhớ lại nhà mình, một mái lá tồi tàn trong khu xóm lao động, không hiểu sao Tâm nghe buồn tủi lạ.

— Nè Tâm ! Chiếc dù này là của ba mua cho Huy đó. Đẹp chứ Tâm !

Tâm nhẹ nhàng cầm lấy chiếc dù được thêu bằng những màu sắc hơi tối, nhưng rất đẹp. Kèm theo chiếc dù, là một anh lính đang cầm súng với một bộ điệu thật « hách ». Tâm ngắm nghía bằng tất cả say mê và thích thú của tuổi thơ. Tự dưng, nó muốn có một chiếc dù tương tự chiếc dù này, nhưng chắc còn lâu mơ ước của nó mới được thực hiện. Ba má nó nghèo quá, làm sao có thể thỏa mãn được những đòi hỏi của nó, khi mà hàng ngày, phải chạy gạo, chạy cơm quần quật...

— Đẹp không Tâm ?

Tiếng nói của Huy vang lên làm Tâm giật mình lấp bắp :

— Ờ ! đẹp lắm... đẹp lắm ! Mỗi buổi Huy nhớ đem ra... thả, chắc nó bay cao lắm !...

Huy ngồi xuống cạnh bạn, nụ cười vẫn còn dính trên môi :

— Tâm có biết tại sao mình lại muốn ba mua cho chiếc dù này không ?

Tâm nhìn vào mắt bạn, lắc đầu :

— Ý muốn riêng của Huy thì mình làm sao đoán được.

— Đành. Nhưng Tâm cứ đoán thử xem.

— Sai rồi làm sao ?

Huy cười to :

— Thì thôi chứ sao bây giờ.

Tâm sửa lại điệu ngồi :

— Để Tâm đoán thử nghe.

— Ờ !

— Có phải Huy muốn nũa lớn làm lính nhảy dù hôn !

Huy vỗ tay reo lên :

— Tâm đoán trúng rồi, tài như vậy mà còn sợ sai.

Tâm chột tròn xoe đôi mắt :

— Ủa ? Mình đoán đúng rồi sao. Nếu vậy thì Huy cùng ý thích với Tâm rồi.

— Vậy à ! Ồ ! Càng vui chớ sao !

Rồi Huy nói trong mơ màng :

— Nũa lớn, thế nào hai đứa mình cũng đi một lượt nghe Tâm !

— Đó là cái chắc rồi ! Không những là cái việc đó thôi mà mình còn đánh trận một lượt nữa. Tâm sẽ ở cạnh Huy nè, rồi hai đứa mình bảo vệ nhau, bắn súng tha hồ Huy nhé !

Huy nghe thích thú lạ với niềm mơ ước về tương lai đó. Nó thêm dẹt thêm :

— Rồi lúc đó, mình sẽ đi vào rừng, tha hồ mà săn thú hé Tâm ! Mà Tâm thích săn con gì nhất ?

— Tâm chỉ săn những con thú hung dữ thôi. Như con cọp, con gấu chẳng hạn. Còn mấy con hiền khác, Tâm không bắn đâu, tội nghiệp chúng lắm.

— Ờ Huy cũng vậy đó.

Tâm hỏi :

— Mà Huy này, Huy có đi máy bay lần nào chưa ?

— Chưa, nhưng có nghe anh Huy nói. Đi máy bay sướng lắm Tâm à ! Chỉ thấy mây và mây.

— Thế khi nhìn xuống đất, mình thấy gì không Huy ?

— Thấy, với điều kiện phải có ống dòm. Nhưng riêng Huy, chắc Huy không dám nhìn xuống đâu, sợ thấy mồ. Rủi nó té xuống thì nguy...

Tâm đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ :

— Tuy vậy, nũa lớn chắc mình không còn sợ nữa đâu. Mình sẽ mạnh bạo khi nhìn, nhất là khi nhảy xuống đất. Tâm tin như vậy.

— Chắc ở giữa trời, gió nhiều lắm hở Tâm.

— Ờ ! Gió nhiều lắm, nhưng càng nhiều càng thích...

Nói chưa hết câu, Tâm chột giựt mình :

— Ý chết ! Thôi Tâm về nghe Huy, khá trưa rồi đó.

Huy nắm tay Tâm kéo lại :

— Ở lại chơi chút nữa mà Tâm. Còn sớm lắm.

— Thôi cho Tâm về đi. Bữa khác lại chơi cũng được.

Huy tiễn bạn ra cửa, dặn dò thêm:

— Ngày mai Tâm nhớ đi học sớm sớm một chút nghe, hai đứa mình lấy dù thả chơi.

— Thôi Tâm về nghe.

Huy đứng nhìn bóng Tâm khuất dần, khuất dần rồi mới quay vào nhà...

Đứng trên một mô đất khá cao, thanh niên đưa mắt nhìn vào đám đông. Đám đông với đầy dẫy những âm thanh náo loạn, ồn ngớt. Họ xô đẩy nhau, chen lấn nhau có lẽ không lúc nào ngơi. Nào là tiếng cầu nhàu, tiếng la ó, tiếng khóc của những đứa trẻ, tiếng kêu, gọi đùa nhau cùng lúc vang lên, hòa thành một âm thanh náo động đến điếc tai.

Bầu trời buổi sáng thật trong. Mây trắng chia nhau chiếm đóng từng vùng. Gió mang đầy hơi lạnh, phất phới trên những mái tóc bồng.

Chợt từ xa có tiếng còi vang dậy, khai mạc buổi biểu diễn nhảy dù. Đám đông cùng hướng mắt về phía ấy, nhưng vẫn không ngừng chen lấn. Bấy giờ thanh niên mới khập khểnh nhập bọn vào đám đông. Chân người thanh niên hình như bị đau phần dưới, vì vậy, khi đi, thanh niên phải dùng nặng.

Cũng may vì đám đông đã bót chen lấn, nên thanh niên tìm được một chỗ đứng không mấy khó. Thanh niên phóng mắt về xa, nơi có lỗ nhỏ những chàng lính nhảy dù với bộ quân phục oai nghi.

Sau những nghi lễ thường lệ, bây giờ mới bắt đầu cuộc biểu diễn. Đám đông đã yên lặng từ lúc nãy, chợt nhốn nháo lên khi có tiếng phi cơ rầm rộ trên không. Âm thanh náo nức đó đã làm thanh niên bỗng dưng buồn tủi lạ. Rồi biết bao nhiêu kỷ niệm bắt đầu trở dậy dâng sóng trong lòng chàng. Thanh niên muốn sống lại với kỷ niệm êm đềm đó, để mộng ước, để dệt thêu vùng tương lai cho mình...

— Họ nhảy dù rồi kìa !

— Ồ ! Đẹp quá.

Thanh niên hướng mắt theo

những ngón tay của đám đông, và chợt chú ý đến một người lính nhảy dù biểu diễn xuất sắc nhất. Bầu trời lộng gió. Những cánh dù tung ra mở rộng, như những đóa hoa mới nở. Dù theo gió bay lơ lửng, giữa những tiếng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt của những người dự khán.

Người lính mà thanh niên đã và đang chú ý, bây giờ vẫn chưa mở dù. Tiếng vỗ tay khen ngợi nổi dậy như muốn vỡ cả sân cỏ. Hai trăm thước... trăm thước... tám mươi thước... và cánh dù chợt bật tung ra. Người lính lơ lửng một chút, rồi theo gió nhẹ hạ dần xuống.

Cánh dù đáp xuống trước mặt chàng thanh niên. Những cánh bông giấy đủ màu được tung ra loăn xoăn trên mái tóc của người lính. Thanh niên bỗng nghe xúc động. Dáng người đó, khuôn mặt đó, không lẽ lại là... Rồi, không dần được cảm xúc, thanh niên chồm tới trước mặt người lính:

— Tâm!

— Ô kìa! Huy...

Hai người ôm chầm lấy nhau trong phút giây gặp gỡ. Thật lâu, hai vòng tay thân ái đó mới buông lỏng dần. Tâm — tức người lính nhảy dù lúc này, — chiếu thẳng tia nhìn vào mắt bạn:

— Tôi thật không ngờ lại gặp được Huy.

Thanh niên — hay là Huy — cũng cảm xúc không ít trong giọng nói:

— Tôi cũng vậy. Hơn mười năm nay tôi không ngờ sẽ có ngày này...

Rồi nở một nụ cười buồn, Huy tiếp:

— Tôi nhớ lại ngày xưa hai đứa mình cùng một mộng ước. Nhưng đến bây giờ, chỉ có mộng Tâm là được thành sự thực, còn tôi...

Tâm vỗ vai bạn, an ủi:

— Đừng buồn Huy ạ! Tâm tin rằng ngày nào đó, với một phương pháp trị liệu tân tiến, Huy sẽ trở lại một người bình thường. Và như thế, mộng của Huy sẽ được thực hiện không mấy khó.

Giọng Huy:

— Cám ơn Tâm có những lời an ủi đó cho Huy. Nhưng còn hy vọng gì nữa đâu Tâm. Mộng làm cánh chim trời đã tắt ngấm trong tôi từ khi tôi trở thành người tàn tật như bây giờ...

Tâm lắng sang chuyện khác:

— Bây giờ Huy vẫn còn đi học.

Huy gật đầu. Và nét buồn như sương khói buổi sáng vẫn còn vẩy động trên khuôn mặt của Huy. Gió lạnh bỗng thổi trên thân thể hai người, yên lặng.

Có tiếng gọi của đồng đội từ xa. Tâm vội vỗ vai bạn:

— Thôi! Tâm đi nhé! Hôm nào rảnh Tâm sẽ đến tìm Huy. Huy chờ nhé...

Nói đoạn, Tâm phóng đi. Huy nhìn theo bạn mà bỗng dưng nghe nước mắt tuôn dài xuống má... •

Bích-Thủy

PHẦN HAI

CHƯƠNG V

BA năm sau. Ba năm trôi qua từ ngày bà Ba nhận bổng bế bé Hạnh và chăm sóc cho nó. Ngã ba Ông Tạ, theo thời gian, cũng có nhiều thay đổi.

Huệ, cô con gái lớn của chú Năm nhà in đã được 18 tuổi rồi. Cô vừa ở Đà Lạt xuống. Ngót ba năm nay Huệ được chú Năm gửi lên học nghề may với bà cô trên Đà Lạt. Hôm nay Huệ mới về nhà, vì chú Năm cho rằng Huệ cũng đã lớn rồi.

Trên xe tắc xi bước xuống Huệ không khỏi ngơ ngác nhìn Ngã Ba Ông Tạ. Chà ! biết bao thay đổi, với những cửa hiệu, những căn phố lầu mọc lên san sát. Nhiều ngôi nhà quen thuộc khi xưa cũng đã biến dạng đi, chỉ còn nhận được có cái mái cũ. Giữa sự thay đổi hỗn tạp ấy, Huệ chợt nhớ đến Bình và tự hỏi : « không biết hắn có còn ở đây nữa không ! » Huệ trực nhớ đến Bình, đến Thảo, vì cô vẫn chưa quên được mối hận xưa ! Cô biu môi tỏ ý miệt thị, thầm nghĩ : « Xi, cái thằng chạy xe ngựa, với con đi giặt mướn ai mà thêm chơi ! » Huệ tự cho mình sau thời gian xa cách, đã trở nên một cô gái khác biệt lớp người bạn cũ.

Qua ngôi nhà của cụ Lâm khi xưa, Huệ ngạc nhiên ngừng lại. Mặt trước nhà đã được sửa thành cửa hàng có tủ kính, với tấm bảng hiệu dễ rõ:

SẢN XUẤT CÁC THỨ ĐỒ CHƠI

Tò mò Huệ đứng dán mũi nhìn vào tủ kính. Ông Cả tưởng khách nào lạ, bước ra và thấy Huệ :

— Kia Huệ ! cháu mới về đấy à ?

Huệ vội sửa lại dáng điệu, đáp :

— Dạ, thưa bác Cả, cháu mới về tới.

Ông Cả ngắm Huệ, gật gù :

— Chà, chóng nhớn thật. Mới ngày nào, mà bây giờ cháu đã thành một cô thiếu nữ rồi.

— Dạ.

— Lại mặc áo dài, và uốn tóc ngắn nữa hả !

Huệ cúi nhìn xuống đất e dè đáp :

— Dạ.

Ông Cả như bực mình về lối dạ díp của Huệ, nhún vai toan quay vào.

— Thôi, hôm khác rảnh, ghé chơi nghe cháu.

Huệ ngập ngừng hỏi :

— Thưa Ông Cả, còn anh Bình, vẫn ở đây chứ ?

— Còn chứ. Hắn là quản lý của bác mà.

Giữa lúc ấy, một bé gái kháu khỉnh khoảng năm tuổi bước ra nắm tay ông Cả :

— Ba vô xơi cơm, Má dọn xong rồi.

Huệ ngạc nhiên và toan cất tiếng hỏi thì em bé đã kéo ông Cả lôi vào. Huệ đành bỏ đi, lững thững trở về nhà, thầm nghĩ : Té ra Bình bây giờ đã khá rồi, có góp phần trong công việc làm ăn với ông Cả, đứng trông nom quán xuyến một xưởng sản xuất đồ chơi nữa !

..

Những thắc mắc về Bình làm Huệ chỉ mong đến giờ em gái đi học về đề hỏi cho rõ ràng hơn.

Buổi chiều, Hòa ở trường về, gặp chị đã ngăn người ra nhìn. Ba năm xa cách, Hòa đâm ra rụt rè trước vẻ tân thời của chị. Mái tóc cắt ngắn, lượt phấn mỏng trên mặt, và màu thuốc hồng trên ngón tay Huệ đã làm cho Hòa mơ hồ cảm thấy có sự cách biệt giữa hai chị em. Câu chuyện hàn huyên giữa Huệ với em không ngoài sự khoe khoang những hiểu biết về thời

trang. Dĩ nhiên Huệ phải rảnh vì đó là trong phạm vi nghề nghiệp. Huệ học nghề may và có dịp tiếp xúc với nhiều thiếu nữ ưa chưng diện.

Hòa hỏi chị :

— Chị về ở nhà luôn chứ ?

— Thì ba má kêu tao về mà. Nhưng chắc tao không ở nhà lâu đâu.

— Bộ chị tính lên lại Đalat ?

— Không, Tao sẽ xin đi học đánh máy và anh văn...

— Đề chi vậy ?

— Đề làm việc bàn giấy. Biết đâu tao chẳng xin được một chân thư ký ở sở Mỹ nào đó !

Hòa ré lên cười :

— Chị mà làm thư ký ?

Huệ lừ mắt nhìn em :

— Chứ sao !

— Kỳ quá.

— Cái gì mà kỳ ? Bộ tao không làm thư ký được sao ?

Thấy chị gay gắt Hòa không dám nói thẳng ý nghĩ của mình, nhưng rất hồ nghi về học lực của chị. Hồi xưa, Huệ chưa học tới lớp Đệ Thất, thì đã bỏ dở. Hòa nói lảng đi :

— Em nói kỳ là tại ba má cho chị lên cô học nghề may chứ có cho chị đi học thư ký đâu.

— Nhưng tao không ưa làm thợ may. Cái nghề đó chán thấy mồ !

— À, cái đó còn tùy nơi ba nữa. Mới hôm qua ba có bàn với má mua cho chị cái máy khâu để làm vốn đó.

Huệ chỉ muốn tặng cho em một cái. Nhưng Hòa cũng đã lớn rồi. Nó đã 12 tuổi, không thể vô cớ mà đánh nó được. Hơn nữa câu chuyện giữa hai chị em dù có làm Huệ phật ý, vẫn không phải lỗi tại Hòa. Cô đành dẫn lòng hỏi sang chuyện khác :

— Hòa này, hồi sáng tao có đi ngang qua nhà ông Cả, thấy có mở cửa hiệu bán đồ chơi hả mậy ?

Hòa vẫn còn nhớ vụ lộn xộn giữa Huệ với Bình nên lững lơ đáp :

— Ừa.

— Có điều lạ là tao thấy nhà ông Cả có con bé con, không hiểu nó là con ai vậy ?

Hòa ngó lơ, đáp :

— Nhỏ đó của anh Bình...

Huệ đỏ bừng mặt, ấp úng hỏi :

— Hân có vợ rồi à ?

— Chưa, nhưng ông Cả thì lấy bà Ba.

— Thế chắc con bé đó là con của ông Cả chứ sao mà lại bảo của anh Bình ?

— Hồng phải nữa. Nó kia, nó vẫn sang chơi với em đó. Chị cứ hỏi nó thì biết.

Huệ nhìn ra quả thấy em bé bước vào. Nó chào Hòa :

— Chào chị Hòa. Chị mới đi học về !

Hòa cười :

— Chào chị Huệ nữa đi. Chị ấy là chị của chị đấy.

Em bé khoanh tay :

— Chào chị ạ !

Huệ kéo nó lại gần :

— Tên bé là gì ?

— Bé tên Hạnh.

— Hạnh con ai ?

— Con ba.

— Ba tên gì ?

— Tên là ông Cả.

— Chứ không phải tên Bình à ?

Bé Hạnh ngẫm nghĩ :

— Có.

— Nghĩa là bé có hai Ba phải không ?

— Dạ.

— Ba Cả và ba Bình ?

— Không, anh Bình chứ !

Hòa giải thích :

— Nó là con nuôi của hai người do anh Bình đem về.

Huệ thở dài :

— À !

Bé Hạnh khoe tiếp :

— Hạnh có cả má nữa. Một má thôi, nhưng mà to bằng hai má thường
lặn.

Hòa lại phải giải thích :

— Nó nói bà Ba đấy !

Huệ cười ròn :

— Má đó thì to con thật, bằng hai người là đúng lắm.

Thấy Huệ cười vui vẻ, bé Hạnh thêm lém lỉnh. Nó nhìn Huệ hỏi :

— Chị xúc cái gì mà thơm thế ?

— Nước hoa. Em muốn bôi một xí không ?

— Có, nhưng bé sợ anh Bình không bằng lòng. Rồi đến chủ nhật anh không cho bé đi chơi sở Thú nữa.

Huệ vuốt ve mái tóc của bé Hạnh :

— Chắc Hạnh thương anh Bình lắm nhỉ ?

Hạnh gật đầu :

— Thương nhiều, thật nhiều...

Đột nhiên nó tuột khỏi vòng tay của Huệ, thản nhiên nói :

— Thôi, Hạnh về đây. Chắc anh Bình cũng về rồi.

Nó ù té chạy ra, hấp tấp cũng như lúc mới vào. Huệ nhìn theo bé Hạnh, bảo em :

— Con nhỏ dễ thương quá há mầy !

Và cô chợt có ý nghĩ : "Giá có sẵn vải, cô sẽ may cho nó một cái áo thật xinh".

CHƯƠNG VI

Tuy đã nhất quyết không gặp Thảo nữa, song chinh thoảng có dịp Bình lại đạp xe qua tiệm giặt ủi, hy vọng được thấy mặt Thảo. Nhưng chẳng những không gặp Thảo mà gần đây anh còn thấy mấy khuôn mặt lạ đứng ở cửa. Rồi một hôm tấm bảng hiệu cũ, có từ thời bà ngoại Thảo còn sống, được thay thế bằng tấm bảng mới. Bình hiểu ngay rằng Thảo và gia đình người Chú đã dọn đi nơi khác. Từ đó anh hết còn hy vọng được nhìn lại cặp mắt đen mở rộng, suối tóc huyền của Thảo nữa. Để biết chắc chắn, anh vờ đem chiếc áo sơ mi đến tiệm giặt mới nhờ ủi. Bà chủ tiệm cho Bình biết là ông chú của Thảo đã bán lại tiệm giặt cho bà đề đi nơi khác làm ăn. Còn cô cháu gái thì không biết đi đâu. Bà thêm :

— Tôi có bảo cô em đó, ở lại giúp tôi, nhưng cô từ chối, nói không muốn ở Ngã ba ông Tạ này nữa.

Bình thần thờ :

— Thế hả bà ! Thôi cảm ơn bà nhé.

Bình bước ra, lòng buồn tê tái, thầm trách : "Chỉ tại mình ! Phải chi hôm ở quê lên mình lại ngay cho Thảo biết thì hai đứa đã không giận nhau. Bây giờ gặp trường hợp này, Thảo đâm ra bơ vơ không nơi nương tựa, mình biết tìm Thảo ở đâu để an ủi bớt nỗi buồn khổ được ?"

Bình đi hỏi thăm lung tung nhưng không ai biết Thảo ở đâu, và cũng không ai gặp nữa.

Anh ra bãi đá bóng tìm Giang, nhưng Giang cũng không hay biết gì hơn. Bình thắc mắc :

— Tao tưởng mày biết, vì có một hôm tao thấy mày với Thảo cùng chờ xe buýt lên phố.

Giang nhún vai đáp :

— Rồi sao ? Bữa đó hai đứa vô tình gặp cùng chuyến xe. Dọc đường Thảo không ngớt nói chuyện về mày. Nhưng sao mày nhìn tao kỳ cục vậy?

Bình buồn bã lắc đầu :

— Bậy quá, thế mà tao cứ tưởng...

— Mày tưởng gì ?

— Thì mày cũng biết tính tao vụng về, lỗ mãng ; hồi đó tao lại mắc kẹt vào việc của bé Hạnh, phải lo săn sóc cho nó...

— Cũng tại mày rắc rối chớ. Sao mày không đem bé Hạnh lại cho Thảo, có phải là êm thắm hơn không ?

— Tao chưa kịp nói với Thảo, thì con Huệ đã xía vô rồi. Nó làm tụi tao giận nhau và vì thế mà... Nhưng thôi mày có chịu giúp tao tìm Thảo không ?

— Được rồi, tao sẽ giúp mày. Mày đừng có rầu rầu cái mặt như thế nữa. Tao phải cố gắng tìm cho ra cô ta để khỏi mất một thằng bạn như mày.

Bình vỗ mạnh vai Giang :

— Mày cũng thật là một thằng bạn tốt đó, Giang ạ.

Từ hôm đó, đôi bạn trước kia thân thiết nay càng thân thiết hơn. Mỗi chủ nhật, cả hai song song hai chiếc xe đạp rảo khắp phố phường, vào tận các hang cùng ngõ hẻm để tìm Thảo.

∴

Một buổi chiều gần ngày tết Trung Thu, ông Cả và Bình đều vắng nhà, chỉ có mình bé Hạnh ngồi chơi trong nhà thì Thảo tới. Cô đứng chân trước tủ kính ngắm nhìn các mẫu hàng bày bên trong. Thấy có bóng người, bé Hạnh ngừng lên, rồi bước ra chào :

— Chào cô ạ, cô muốn mua gì ?

Thảo lắc đầu :

— Chị đi qua đây, đứng lại xem một chút thôi.

Nàng vuốt má bé Hạnh mỉm cười :

— Em bằng lòng chứ ?

Bé Hạnh gật đầu :

— Dạ.

Giọng Thảo âm thầm như nói với chính mình :

— Trước kia, chị cũng có quen một người ở trong nhà này.

Bé Hạnh ngây thơ hỏi :

— Chị quen ai ?

Đôi gò má Thảo ửng hồng :

— Em biết anh Bình không ?

Bé Hạnh mở to đôi mắt.

— Biết chứ. Ảnh là anh của bé, và cưng bé lắm.

Anh Bình vẫn ở đây à ?

— Dạ.

— Một mình thôi hay là...

— Với ba Cả và má của bé nữa.

Thảo nhắc bông bé Hạnh lên hôn vào má nó, và dịu dàng nói :

— Em biết không, ba năm nay chị mới trở lại đây, và đã tưởng mọi sự đều thay đổi hết.

Hạnh không hiểu gì nên thản nhiên nói :

— Nếu chị quen anh Bình lần sau chị lại đây chơi nữa nhé.

— Đề coi. Nhưng chắc chị không tới nữa.

Bé Hạnh đầu môi không bằng lòng :

— Chị phải đến kia, không thôi bé ghét chị à.

Thảo đặt nó xuống :

— Chị quên hỏi tên em là gì nhỉ ?

— Hạnh. Còn chị tên gì ?

— Chị tên Thảo. Thôi chào Hạnh nhé, chị đi đây.

Thảo đẩy bé Hạnh vào trong nhà rồi rào bước như chạy trốn. Nàng mỉm cười mà lòng buồn thấm thía. Được gặp bé Hạnh và biết Bình còn ở đây Thảo thấy vui vui, nhưng nước mắt cũng muốn trào ra khi nhớ lại những kỷ niệm xưa, đến cụ Lâm và chiếc xe thồ mộ, đến những buổi rong chơi với Bình, cùng hương vị cây cà rem ngoài bãi đá bóng. Thảo rưng rưng thầm trách :

— Không hiểu sao mình còn trở lại đây làm gì nữa !

∴

Tối hôm ấy gia đình ông Cả dùng bữa cơm chiều một cách uể oải. Bà Ba có cãi vã với một mụ nào đó, còn tức tối ầm ức trong lòng. Ông Cả luôn luôn đặt tay lên mắt, với dáng điệu mệt mỏi, lo lắng. Bình thì, sau một ngày vất vả cũng không có hứng đề gọi truyện với ai. Sự im lặng uể oải đó lây sang bé Hạnh, khiến nó ngáp dài buồn ngủ.

Sau khi bùng dọn mâm cơm, Bà Ba dục Hạnh đi ngủ. Bình đứng lên bồng nó vào giường. Bé Hạnh lúc ấy như chợt nhớ ra, nói :

— Hồi chiều Hạnh mới làm quen với một cô xinh lắm.

Bình hỏi :

— Ai thế ?

— Một cô có tóc dài tới đây nè — Bé Hạnh chỉ tay ra sau lưng làm dấu.

— Thế hả ?

— Dạ. Mà mềm thật là mềm. Bé có sờ vào tóc cô ấy nữa.

Bình cười, vuốt má bé Hạnh :

— Thôi ngủ đi cô, tán xạo hoài !

Bé Hạnh lim dim ngủ, vẫn còn tiếp thêm :

— Cô ấy bảo có quen anh Bình nữa.

Một ý nghĩ thoáng hiện làm Bình thẳng thốt cúi xuống :

— Bé có hỏi tên cô ấy là gì không ?

— Có, mà Bé quên mất rồi !

— Phải tên Thảo không ?

— Thảo ? À phải, tên cô ấy là Thảo..

Bà Ba bước vào, thấy bé Hạnh đã ngủ. Bà gạt Bình ra, đưa tay lên môi :

— Xuyt ! Đề cho nó ngủ.

Bình đứng lên. Té ra Thảo có đến ? Anh muốn hỏi lại bé Hạnh cho rõ thực hư nhưng ngại bà Ba cự nự nên bước thẳng ra cửa. Bên ngoài, khi đêm lạnh lạnh bao trùm lấy Bình. Lòng anh nao nức nỗi vui mừng khôn tả. Thảo đã tới ! Thảo đã thấy cửa tiệm của Bình và chắc Thảo cũng mừng cho Bình hiện đang sống trong hoàn cảnh khả quan. Nhưng nỗi vui của Bình tiêu tan dần khi anh tự hỏi : Liệu Thảo có quay trở lại nữa chăng ? Hay nàng chỉ tò mò qua thăm xóm cũ ? Anh nắm chặt tay làm bầm :

— Nhất định mình phải tìm gặp Thảo cho bằng được !

Trở vào phòng Bình nhìn thật lâu bức hình của Thảo, và thận trọng tẩy sạch vết chì mà trước đây anh đã vạch tréo lên trên.

Lúc anh sắp tắt đèn đi ngủ, thì ông Cả bước vào. Thấy nét mặt phờ phạc của ông, Bình hỏi :

— Bác sao thế ? Đau à ?

— Không, nhưng tao hơi lo

Bình kéo ông ngồi xuống mép giường :

— Bác lo điều gì ?

— Bác sợ hai mắt của bác sắp bị lòa

— Trời đất !

Giọng hoảng hốt của Bình làm ông Cả xúc động. Ông nắm lấy tay Bình:

— Ít lâu nay bác thấy mắt bác kém hẳn đi, không phân biệt nổi màu sắc nữa. Đến nỗi bé Hạnh thỉnh thoảng phải nhắc chừng cho bác nữa. Bác có đi thăm bác sĩ và họ bảo mắt bác có màng.

— Màng mộng ở mắt có thể chữa được mà bác. Hình như bây giờ người ta có cách cắt bỏ đi.

— Phải, họ cũng có bảo thế, nhưng phải chờ cho khi mắt lòa đi, mới cắt được.

Hiểu rõ tình trạng, Bình lo lắng nhìn ông Cả. Ông rầu rĩ tiếp :

— Cháu coi, bác bây giờ sắp trở nên vô dụng. Rồi đây, bác làm sao tiếp tục công việc được.

Bình sốt sắng nói :

— Chừng ấy cháu sẽ lo, sẽ cáng đáng thay bác. Bác cứ yên tâm. Lâu nay phụ việc với bác, cháu cũng đã quen công việc rồi.

— Đành thế cháu ạ, nhưng cái khéo léo là do Trời ban cho. Cháu giúp bác các việc lật vát như sơn phết, cưa đục, ráp nối được thôi, chứ chế tạo ra một món đồ phải do chính tay bác làm mới được.

Lời ông Cả nói thật hợp lý, mà Bình cũng hiểu như vậy, nhưng anh hăng hái nhận lấy trách nhiệm vì lòng kính mến ông Cả, với tất cả sự can trường của tuổi trẻ. Anh cả quyết :

— Cháu sẽ cố gắng. Bác đừng lo chi hết. Cứ yên tâm đi ngủ đi.

Ông Cả đứng lên, nhếch một nụ cười :

— Ừ, bác đi ngủ đây. Cám ơn cháu nhiều lắm.

Tuy vậy, đêm ấy cả hai bác cháu đều chần trọc thâu đêm.

Bích Thủy
(còn tiếp)

trai thời loạn

(tiếp theo và hết)

ĐỨNG đầu thôn, Phượng Ngọc chứng kiến cảnh dã man ấy, lòng chàng sôi lên sùng sục.

Chàng gác thanh kiếm trên lưng ngựa, quày tay ra sau lưng rút một mũi tên bằng gỗ cứng, mũi bịt đồng, dài và nhọn. Chàng hạ cung, lắp tên rồi trương cung. Vành cung cong lại như lưỡi liềm, chỉ nghe « phùng » 1 tiếng, mũi tên xé gió lao đi. Cũng trong khi đó, tên giặc Tàu nghiêng răng, định cho ngựa xéo lên mình ông lão thì bỗng nhiên nó hét lên một tiếng, một mũi tên từ đâu cắm phập vào cổ, nó ôm cổ kêu ăng ặc rồi ngã nhào xuống ngựa.

Bọn giặc Cờ đen hoảng hốt, chúng nhốn nháo nhìn quanh quất.

Phượng Ngọc phất tay ra lệnh cho Phùng lập Ngôn và bồ già :

— Hai người tấn công chúng đi. Phần tôi, sẽ án ngữ ở đây với cây cung và bó tên này.

Như hai con hồ dừ, người bồ già cùng Phùng lập Ngôn cho ngựa phi như gió vào thôn.

Bọn giặc Cờ đen nhận ra kẻ địch, chúng hò hét man rợ, cho ngựa vây quanh kẻ thù rồi vung đao xáp chiến.

Một quang cảnh kinh hồn diễn ra giữa thôn. Tiếng đao, kiếm, tiếng ngựa hí vang lên hỗn loạn.

Hai con hồ Đại Việt tử chiến với 9 con chó sói của Tàu phù. Đứng đầu thôn, Phượng Ngọc từ từ trương cung, cánh cung uốn cong như vành trăng khuyết, mũi tên thứ hai lao đi. Thêm một xác quần quai trên đất.

Cứ thế, lần lượt từng tên giặc thi nhau rời khỏi mình ngựa, theo nhau chết thảm khốc.

Bọn giặc Tàu còn lại rúng động, chúng vừa đánh vừa dáo dác nhìn quanh nơm nớp lo sợ đến phiên mình.

Lợi dụng cơ hội, hai con hồ Đại Việt hăng máu tàn sát kẻ thù càng khỏe. Từng thây giặc gục xuống kêu rú thất thanh.

Tiếng ngựa thở phì phò, tiếng người rít qua cổ họng, tiếng thép soang soảng rộn người chạm nhau, chiến trường vang một âm thanh kinh hoàng sôi động.

Chỉ trong một chốc, trên chiến trường sót lại chỉ còn ba tên giặc cờ đen. Chúng liền mở đường máu, phóng ngựa tẩu thoát ra đầu thôn.

Nhưng mới nửa đoạn đường, cả ba tên lần lượt kêu rú đau đớn, chúng theo nhau lộn từ lưng ngựa xuống đất nằm im.

Ba con ngựa mất chủ kéo lê giày cương chạy trở lại vào thôn.

Từ đầu thôn, Hoàng phượng Ngọc cỡi bạch mã phi nhanh vào.

Dân làng reo hò, họ tràn lại vây quanh ba người kỵ mã reo mừng. Phùng lập Ngôn chỉ Hoàng Phượng Ngọc oang oang giới thiệu :

— Này giờ chắc quý vị ngạc nhiên khi thấy những tên giặc Cờ Đen bỗng đứng trúng tên ngã ngựa chết, quý vị hẳn thắc mắc không biết tay thần tiên nào đã ra tay. Vậy thì tôi xin giới thiệu : Đây là tay thần tiên và cũng là đại huynh của chúng tôi.

Đám dân làng chắt phác vây quanh lấy Hoàng phượng Ngọc, đua nhau reo :

- Hoan hô anh hùng thần tiên
- Dường do Cơ tái thế.
- Hoan hô vị anh hùng nước Việt.

Hoàng phượng Ngọc mỉm cười từ tốn, chàng vẫy tay đáp lại, đợi mọi người im lặng, chàng mới bắt đầu lên tiếng :

— Cám ơn sự nồng nhiệt của các bạn. Sự nồng nhiệt ấy đã gây cho chúng tôi rất nhiều cảm động. Chúng tôi giúp các bạn cũng vì một vấn đề. Một vấn đề rất thiết yếu. Là, ngày nay đất nước lâm nguy, triều đình bất lực trước sự quấy rối của các đám giặc lớn, giặc nhỏ nổi lên. Vì thế ba chúng tôi, những kẻ giang hồ, trên con đường phiêu lưu bất định, chúng tôi đi tìm một mục đích : là hô hào các thanh niên, những con người yêu nước, đứng lên hợp đoàn để chống xâm lăng. Kẻ thù duy nhất của chúng ta hiện giờ là bọn giặc Cờ đen. Chúng là dư đảng của bọn giặc Thái-bình bên Trung quốc. Các bạn còn lạ gì bọn chúng — Chúng là những quân cướp bóc, dã man, đi tới đâu gieo rắc kinh hoàng, máu lửa tới đó. Đất nước ta không thể để cho giặc ngoại xâm dày xéo. Vậy tôi kết luận, các bạn ai là những con người, hãy đứng lên theo tôi diệt quân thù !

Đáp lại lời chàng những tiếng hoan hô hưởng ứng rầm rĩ. Đám thanh niên vung những cánh tay trần lực lưỡng hô to :

- Chúng tôi theo tráng sĩ.
- Chúng ta hợp đoàn diệt quân thù.

Hoàng phượng Ngọc hân hoan, chàng tiếp tục .

— Vậy đêm nay, chúng ta sửa soạn khí giới, ngựa, tiền bạc, lương thực sớm tinh sương hôm sau lên đường. Chúng ta sẽ đi qua những miền khác hô hào dân chúng đứng lên chống giặc.

Trời đã tối, trong thôn nhỏ, tiếng chày giã gạo, tiếng nói, tiếng cười, những ánh đuốc bùng bùng cháy di động trong thôn tạo thành một khung cảnh hùng tráng vô biên trên bước đường đầu chống giặc của những con người yêu nước.

3

Một buổi chiều trời ảm đạm, gió lạnh từng cơn ào ào trong không gian rét buốt.

Trên con đường xuyên sơn dẫn tới bến đò Giang Bắc xuất hiện hai kẻ hành khất. Họ cầm cúi đi nhanh gần như chạy. Cả hai ăn mặc giống nhau, mình khoác áo tơ lá, đầu đội nón rộng vành che gần khuất mặt. Người đi đầu xốc lại cái bị cói đeo trên vai, y ngàng mặt nhìn trời.

Mây đen che tứ phía ùn ùn kéo lại, tối sầm cả bầu trời. Gió thổi mạnh hơn, cuốn những chiếc lá khô nằm chết dọc đường bay tung phất phới.

Cả hai vẫn không nói với nhau một lời, họ cắm cúi bước nhanh hơn.

Bến đò kia rồi ! thấp thoáng sau hàng cây, một túp lều nhỏ dùng làm nơi kiểm soát khách qua sông. Bọn lính kiểm soát ấy là một nhóm giặc Cờ Đen. Chúng kiểm soát khách quá giang không ngoài mục đích bóc lột những khách quá giang có máu mặt. Khách qua sông đều phải đóng ít nhiều tùy theo từng kẻ mà chúng đề ý.

Bến đò chiều nay vắng vẻ làm sao ! Lão lái đò ngồi gật gưỡng che miệng ngáp dài, ngáp chán, lão lại nhịp tay vào mạn thuyền ngheu ngao hát.

Hai kẻ hành khất đến bến. Một tên giặc Cờ đen rời khỏi lều gật gưỡng bước lại. Nó vỗ vai một người lẽ nhẹ nói, giọng sặc sụa mùi rượu :

— Hai đứa.... bây đóng.... một quan tiền.

— Chúng tôi là những kẻ ăn xin đâu có tiền nhiều.

Tên giặc liếc nhìn bị cúi trên vai người hành khất vạm vỡ, ánh mắt sáng lên hung tàn :

— Bệ kia... đừng gì thế? Mở ra ta xem.

Người hành khất vạm vỡ nháy mắt ra hiệu cho người kia rồi nhanh như chớp, y thò tay vào trong áo tơi rút phắt ra một thanh đao to bản.

Sau một tiếng hét chát chúa, y hạ mạnh đao, đầu tên giặc bắn tung rơi xuống cỏ, máu nhuộm cỏ non thành một màu nửa xanh, nửa đỏ sẫm.

Nhanh như chớp, họ nhảy xuống thuyền, người vạm vỡ vung đao chém đứt dây cột thuyền. Con thuyền chòng chành tách bến, trôi bập bênh trên mé sông. Lão lái đò há hốc miệng vì sợ, lão lú cả lưỡi, nói không ra lời.

Người hành khất dục :

— Chèo qua sông cho ta ! Nhanh lên.

Lời nói tuy một kẻ hành khất, nhưng nó có hiệu lực mạnh mẽ vô cùng. Lão lái đò chộp lấy chèo, ra sức chèo lia lịa.

Ngay lúc ấy, trên bờ, từ trong lều, hai tên giặc cờ đen lao ra như gió : Chúng chạy ra mé sông, hạ cung, bắn tên theo như mưa. Vừa bắn, chúng vừa chửi bới loạn sì.

Hai kẻ hành khất đứng dang chân trên thuyền. Hai lưỡi đao như 2 con rắn, quần quai lượn khắp người. Những mũi tên vừa chạm vào luồng ánh sáng chung quanh người họ, lập tức bật tung ra.

Con thuyền đi vun vút trên sông, hai tên giặc vẫn bắn. Những mũi tên xé gió kêu vun vút rợn người.

Lão lái đò đang mọp người chèo chột hét to một tiếng, Người hành khất đứng giữa thuyền ngoái cổ nhìn, lão ta gục người trên tay chèo, một mũi tên ghim sâu trên lưng lão, máu từ trong người lão tuôn xối xả, chảy ròng ròng lênh láng trong khoang thuyền, người hành khất đứng giữa thuyền kêu lên :

— Cứ đỡ tên đi, để ta lái thuyền thay lão cho.

Y phốc người đến chỗ lão lái, co chân đạp văng lão xuống sông, đoạn mọp người ra sức chèo vun vút. Chỉ chốc lát, thuyền đã thoát khỏi tầm tên bắn, và cập bến bên kia.

Mưa bắt đầu đổ rào rào nặng hột. Hai kẻ hành khất nhảy lên bờ, cầm đầu chạy vào khu rừng trước mặt.

Đó là một khoảng đất rộng lớn nằm ngay dưới chân núi. Những dãy nhà sàn nằm ưu tư, san sát dưới những hàng cây, tàn dày bịt bùng.

Đại bản doanh được đặt trong lòng núi, phải qua nhiều chặng gác mới đến được.

Lúc ấy trời đã tối. Cơn mưa ban chiều đã ngớt hột. Trời trở nên lạnh, cái lạnh pha lẫn cái mát của tiết trời gần Xuân. Trên nền trời, sao đêm bắt đầu lác đác mọc.

Trong lòng núi, đuốc đã bập bùng cháy, soi rõ từng bóng tên quân canh, in hình sừng sững nơi vách

Hoàng phượng Ngọc ngồi trầm ngâm bên án thư, ngọn nến gắn trên tường cháy bùng bùng, ánh lửa phản chiếu lên mặt bàn làm thành những hình quái dị, lung lay.

Chàng ngồi đấy, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía cửa hang ra chiều sốt ruột.

Ngay lúc ấy, hai bóng người từ cửa hang, bước nhanh vào.

Hoàng phượng Ngọc vụt đứng dậy tiến lại đón.

Hai bóng người ấy chính là hai kẻ hành khất đã qua bến đò Giang Bắc hồi chiều.

Người vạm vỡ tiến lên, khom người kính cẩn chào Hoàng phượng Ngọc :

— Lê Khải ra mắt tướng quân.

Phượng Ngọc gật đầu, hỏi :

— Người dò được những tin tức gì quan trọng ?

Lê Khải thò tay vào bị cớ, rút ra một xấp giấy, đoạn đưa tận tay Hoàng phượng Ngọc. Y nói thêm :

— Thưa tướng quân, tin này rất quan trọng, vì thế trong chuyến dò qua bến Giang Bắc tôi sợ bọn giặc Cờ Đen đề ý nên đã mạo phép giết một tên...

Phượng Ngọc nhìn vào mắt y :

— Được lắm. Những tin này chính xác chứ ?

Lê Khải gật đầu :

— Thưa tướng quân, rất đúng.

Phượng Ngọc thôi hỏi, chàng liếc nhanh qua những dòng chữ báo cáo, nghiêng ngàm xem đi xem lại 2, 3 bận, chàng vụt hỏi :

— Quả chúng áp tải đoàn xe chở châu báu qua rừng Vạn Linh vào tối mai ? Người chắc không sai

Lê Khải gật đầu, đáp rất cương quyết :

— Thưa quả không sai. Canh hai đêm mai chúng sẽ khởi hành. Theo tôi biết, thì số châu báu ấy sẽ được tải đến biên giới Hoa-Việt, rồi chúng sẽ trao cho đồng bọn áp tải về Tàu.

Phượng Ngọc lại hỏi :

— Chắc người biết rõ những tên họ tổng đoàn xe dưới quyền của ai ?

— Thưa biết. Dưới quyền Mã hầu Dậu, là một tên rất đa mưu, quỷ kế. Nó là cánh tay mặt của tướng giặc Cờ Đen, Lưu vinh Phúc. Nó không cho đoàn quân thiện chiến đi hộ

tổng, vì sợ bọn thảo khấu đề ý, chúng sẽ liên kết lại tấn công. Nó chỉ cho 8 tên bộ hạ thủ túc áp tải, đoàn xe được nguy trang bằng một lớp cỏ khô phủ ở trên, nó định che mắt bọn cướp rừng lăm là xe chở cỏ.

Phượng Ngọc gật đầu, chàng vỗ vai tên thám tử :

— Khá lắm. Xong công việc ta sẽ trọng thưởng. Thôi, cho hai người lui.

Hai thám tử gặp người chào, đoạn quay bước ra cửa hang.

Còn lại một mình Hoàng phượng Ngọc, chàng cầm bản báo cáo liếc sơ qua lần nữa, đoạn gật gù đắc chí :

— Đêm mai... tất cả châu báu của bọn Tàu phù cướp nước sẽ vào tay ta... Ta sẽ bành trướng thế lực hiện thời thành một đoàn quân vĩ đại.

Đêm đã khuya, khu rừng Vạn Linh nằm im lìm suốt khoảng rộng lớn. Ngoại trừ tiếng giun, dế ảo não rên rĩ giữa đêm trường, thì tất cả đều chìm trong im lặng. Một thứ im lặng cô đọng ghê rợn sắp sửa được bùng nổ trong những tiếng thét loạn cuồng.

Con đường độc đạo nằm phơi mình dưới ánh trăng. Hai bên đường, cây chỉ chít mọc, thành những vệt trắng tấp chạy dài bất tận.

Trong những bụi rậm, những bóng đen thu hình, lom lom như những con hồ đoi, họ giương những cặp mắt sáng quắc nhìn trùng trùng về phía bìa rừng.

Trong cái im lặng của đêm khuya, họ nghe rõ từng hơi thở phập phồng của nhau.

Có một giọng ồm ồm sau một góc cây đại thọ đưa ra :

— Sao lâu thế nhỉ ? quá canh hai rồi.

Có tiếng đáp sau một cây khác :

— Phùng hiền đệ chớ nóng. Trước sau gì chúng cũng qua đây.

— Hoàng đại huynh à, đệ cảm thấy ngứa tay chân quá.

Chốc nữa chúng qua đây, đại huynh cho phép đệ ra tay trước nhé,
Có tiếng Phụng Ngọc đáp:

— Được, ta cho phép hiền đệ. Nhưng hiền đệ phải chờ lệnh của ta,
— Đại huynh yên chí.

Thế rồi tất cả lại chìm vào im lặng, Thời khắc lạnh lùng trời. Thoáng chốc
canh ba đã điểm. Tất cả đều sốt ruột. Họ nóng nảy, bồn chồn, cùng trượng
mắt đăm đăm nhìn về phía bìa rừng.

Lại có tiếng hậm hực của Phùng lập Ngôn:

— Chúng vẫn chưa qua. Hừm, đáng giận thật. Bọn này làm ông đợi suốt
đêm nay sao?

Sau gốc cây, Hoàng phụng Ngọc gọi khẽ:

— Sửa soạn cung tên nghe bỏ?

Người bỏ già « dạ » khẽ:

— Thừa công tử, các tay
xạ thủ đã sẵn sàng, chỉ chờ
địch đến.

Ngọc buông thông:

— Tốt lắm.

Họ lại im lặng. Thời gian
chậm chậm trôi. Trên kia, trăng
đã khuất sau cụm cây, trả lại
cho khung gian một màu đen
mông lung quyền ảo.

Hoàng phụng Ngọc đã sốt
ruột, chàng bức rút, tay luôn
luôn sờ lên chuôi kiếm.

Chợt ngay khi ấy, từ đầu
rừng, một tiếng cú kêu vọng lại.
Phụng Ngọc khẽ bảo:

— Chúng đã đến. Có báo
hiệu của quân ta.

Sau tiếng cú, một lúc sau,
từ bìa rừng xuất hiện một đoàn
xe và người ngựa. Tiếng bánh
xe lăn trên đường đất lộc cộc,
âm thanh réo sôi cả lòng
người.

Mắt mọi người đều sáng lên. Tự nhiên, tay họ đều sờ lên chuôi dao như nhau và cùng náo nức, hồi hộp.

Đoàn xe, người lẫn ngựa, dần dần tiến lại gần. Tuy là trăng đã khuất, họ vẫn nom thấy 2 tên giặc cỡi ngựa đi đầu.

Chúng bận áo dạ hành, bó sát người, dao tuốt trần lăm lăm trên tay. Hai con ngựa chúng cỡi không phải là loại ngựa thồ tầm thường, mà là một loại ngựa chiến tuyệt đẹp. Mình lẳn, bờm xù lên trước gió, và mũi thở phì phì như phun khói.

Đoàn xe nối đuôi nhau đi, mỗi chiếc do hai con ngựa kéo. Chúng như những đoàn kinh ngư đen thui lướt trên biển cả.

Bên trái và phải của đoàn xe — Mỗi bên có hai tên giặc cỡi ngựa áp tải. Đoàn người ngựa và xe di chuyển chậm chạp trên con đường rừng về đêm.

Các chiến sĩ Đại Việt cầm chắc dao, họ nghiêng rặng cơ hồ bạnh cả xương hàm. Tiếng thở phì phò của lũ ngựa, âm hưởng nghe mồn mọt. Đoàn xe tiến lại gần, gần nữa ... và...

— SÁT !

Sau tiếng thét rùng rợn, phá tan cái im lặng cô tịch của đêm khuya. Từ trong bụi rậm, những mũi tên vạch lá lao ra.

Hai tên giặc dẫn đầu trúng phải loạt tên đầu tiên, ngã lộn xuống đất.

Bốn tên áp tải phía sau vội vã gìm ngựa. Bốn con ngựa mất trấn lòng lên hí một tràng dài.

Sau những tràng đối đáp lú lo, bốn tên giặc Tàu thúc ngựa tiến tràn tới.

Từ trong bụi rậm, các chiến sĩ Đại Việt lao ra như hồ đói vồ mồi. Những bóng đen quây quần hỗn độn như chiếc đèn kéo quân. Những tiếng « sát » man dại thét lên, những lưỡi dao sáng loáng quay cuồng,

XEM TRANG 29

con

ve ve

TR U A mùa hè thật nóng bức. Ngồi trong nhà mà hơi nóng xông lên nòng nọc. Tôi ngồi bên cửa sổ trông ra ngoài vườn: cây cối đứng im phắc không một làn gió, không một gợn mây. Ánh nắng của mặt trời vẫn gay gắt giọi xuống. Tôi đứng lên và thông thả đi ra vườn. Đến bên cái vồng giăng ở giữa hai cây mít, tôi ngã người nằm xuống. Thòng một chân xuống đất chống mạnh đề cho cái vồng đưa qua đưa về, tôi mơ màng nhìn lên trời. Bóng hai cây mít lan rộng phía dưới rung rinh nhẹ nhàng...

Chợt một con ve ở trên cây cất tiếng kêu, tức thì hàng trăm hàng ngàn con ve khác cùng ca lên nghe thật vui tai. Tiếng của những con đậu trên cây mít tôi nghe rõ mồn một. Nhìn qua kẽ lá tôi thấy một vài con ve thay đổi vị trí đang đậu. Tôi cảm thấy vui vui với tiếng ve kêu rân rân. Tôi ngồi dậy, chạy vào nhà kêu thằng cu em. Hắn đứng đỉnh bước ra hỏi: Cái chi rứa? Tôi ngoắc nó ra sau vườn rồi bảo nho nhỏ: đi bắt ve.

Nó nhìn quanh rồi hỏi:

— Mà bắt ở mô? Trong vườn nhà mình à?

— Hồi chi mà ngớ ngẩn. Ngoài cây mít ve ve nhiều lắm!

— Đưa tay mà bắt à?

— Không, bắt như rứa làm răng mà được. Khi sáng tao có lấy mủ mít quẹt nơi cái que, chờ khi ve kêu là đi bắt.

Tôi vừa nói vừa ra dấu cho thằng cu em đi theo. Nó im lặng theo tôi. Tôi dẫn nó ra đằng sau nhà rồi đi đến chỗ đã dấu sẵn cái que. Thằng cu em xuýt xoa:

— Chà, mủ mít anh kiếm mô mà nhiều rứa?

— Mầy quên khi sáng mẹ có hái mấy trái mít đi bán đó à?

— Ủa nhỉ!

— Mầy đi kiếm một cái que khác đi.

Thằng cu em chạy đến bên hàng rào bẻ một nhánh cần, tuốt hết lá rồi chạy lại. Tôi sang mủ mít qua que của nó.

— Ấy chết, mẹ không cho tụi mình trèo cây mà. Nó nói. Tôi hơi sững một giây, rồi nói:

— Thôi kệ, mình trèo thấp cũng được, với lại giờ chừ mẹ còn ngủ.

Thằng cu em ngần ngừ, tôi bảo:

— Đến leo cho rồi kéo để chút nữa mẹ dậy làm răng? Bắt vài con ve thì mình cần chi leo cao.... Có đi không?

— Thôi anh trèo đi, bắt cho được vài ba con xuống cho tôi với

— Dẹp đi mầy, không trèo thì thôi tao trèo thì tao chơi một mình.

Nói xong tôi chạy đến cây mít và trèo lên. Thằng cu em đứng nhìn một lát rồi cũng leo lên theo.

— Thấy tao có chơi thì mi cũng bắt chước thôi. Lên đây ve ve nhiều quá.

— Khoan đã để cho tôi với nghe. Khéo kéo mà bay đi hết thì xong đời.

Tôi không trả lời nó và trèo ra một cành cây. Mấy chú ve con nằm một dãy vừa ca vừa đập cánh. Tôi cầm cái que có mủ mít và đưa ra nhẹ nhẹ. Không hiểu thế nào mà cái que của tôi chưa đụng đến con ve đã bay đi chỗ khác. Tôi chép miệng :

— Uống quá.

Vừa lúc đó thằng em tôi nó cũng chép miệng than «uống quá». Tôi cười :

— Trật lắt rồi phải không ? Tao cũng rứa.

Tôi chăm chú theo dõi từng con ve ve một. Chúng nó thật tài tình, nằm yên như vậy tôi tưởng đã ăn chắc trăm phần trăm, không ngờ đụng đến là nó lại bay đi. Tôi hỏi thằng cu em :

— Bắt được con mô chưa ?

— Được chi mà được, chưa đụng đến nó đã bay rồi.

— Ờ...

Tôi đáp cho qua chứ lúc này tôi đang theo dõi một cậu ve ve. Nó nằm yên không nhúc nhích tôi đưa tay ra thật nhẹ nhàng. Và lần này tôi không chạm nhẹ vào nó mà cầm cái que dí xuống mình nó thật mạnh. Hai cái cánh mỏng mảnh của con ve dính cái que đầy mủ mít.. Tôi kéo về và gỡ ra, may quá cặp cánh vẫn không sút mẻ gì cả. Tôi mừng rỡ reo :

— Cu ơi tao được một con rồi.

Tôi nhìn sang nó cũng đang chăm chú chăm vào một con ve.

— Được !

— A được rồi à ? Tao một con rồi.

— Thôi, xuống cho rồi, bắt một con ve mà một l...

Tôi cười bỏ con ve ve vào túi sau. Hai đứa cùng trụt xuống rồi len lên đi vòng ra ngã sau. Con ve ve trong túi quần tôi kêu lên inh ỏi. Thằng em vừa đi vừa đập đập vào túi quần cho ve kêu nữa. Chợt chúng tôi cùng đứng sững lại, con mắt mở lác liên, mẹ tôi đi ra chặn đường chúng tôi lại, trên tay lăm lăm cái roi mây thật dài. Chúng tôi tái mặt nhìn nhau, mẹ tôi ra lệnh:

— Mời hai ông vào nhà cho mau.

Chúng tôi cúi đầu đi vào, con ve trong túi quần tôi không biết nghệt thờ hay sao mà cứ kêu lên từng chập.

— Nằm xuống đây hai ông. Mẹ bảo là không được trèo cây, rứa mà cũng ra trèo để bắt ve ve. Đứa mô trèo trước.

— Dạ anh Tứ.

— Tứ ?

— Dạ !

— Vì rằng mẹ biểu đừng trèo cây mà con lại trèo. Rủi nó té một cái thì gãy tay gãy chân để mà mang tật suốt đời à? Đã thế mà còn rủ em trèo nữa. Tội đáng mấy roi?

Tôi cúi đầu không đáp. Mẹ tôi lập lại:

— Tội đáng mấy roi?

— Dạ ba roi.

— Ừ ba roi... Trèo, leo, trèo...

Thế là xong ba roi tôi đau muốn quắn đít.

Ôi chao con ve ở túi quần sau ! Tôi chạy ra chỗ khác và lòi ra : nó đã giệp mất cái đầu...

Tê-tứ-thừa

TIẾP TRANG 26

Trai thời loạn

Chỉ trong thoáng chốc, bốn cái tử thi của bốn tên giặc Tàu nằm sóng sượt trên mặt đất. Sáu con ngựa vô chủ hoảng hốt kéo lê dây cương bỏ chạy.

Hoàng phượng Ngọc tra kiếm vào vỏ, chàng thét:

— Bắt ngựa lại, mau lên ! Đừng để chúng chạy thoát.

Sáu con chiến mã lập tức bị lừa lại, chúng giận dữ, vừa hí, vừa đá lung tung. Các tay kỵ mã của Đại Việt phải trở tài kìm hãm, cuối cùng đoàn chiến mã đành khuất phục.

Đoàn xe quay chiều, đi xuyên qua đường tắt trở về sơn trại....

Ít lâu sau, trong một buổi lễ xuất quân long trọng của đoàn quân cảm tử miền Sơn cước, dưới bóng cờ Đại Việt, Hoàng phượng Ngọc, Phùng lập Ngôn và người bố già hiên ngang trên mình ba con tuấn mã, sắp sửa dự vào một trận đánh lớn với giặc Cờ Đen ở hai miền Lạng Sơn — Cao Bằng.

Hà thúc Khánh

Vui Buồn Tuổi Nhỏ

của : THANH-HƯƠNG

1 kỷ niệm...

HÔM nay không biết là ngày gì mà nhà tôi dọn tiệc thật linh đình. Mẹ tôi vừa đi lấy bánh ở tiệm Lưu Luyến về, sắp cả ra đĩa và dọn sẵn lên một cái bàn gần đấy, đợi khi tiệc gần tàn sẽ mang ra cho khách tráng miệng. Tôi nhìn vào những cái bánh mà phát thèm, nước dãi bắt đầu rõ giọt, tôi nuốt đánh ực một cái rồi nhìn sang những chai nước ngọt, những đĩa thức ăn thật hấp dẫn. Tôi muốn ngồi ngay vào bàn dùng những thức ăn đó, nhưng mà mẹ tôi không cho, bảo đợi tí nữa, vì bây giờ phải dọn cho khách trước.

Mẹ tôi lảng xảng chạy chỗ này, chỗ nọ, sắp một loạt chén, đĩa trên bàn tiệc cho có thứ tự, Tôi đứng xớ rớ gần đó nên bị mẹ tôi vấp phải. Thế là tôi khóc thét lên, mẹ tôi vỗ vỗ thế nào cũng không nín chỉ bắt đền mẹ tôi phải cho ăn tiệc, vì tôi nghĩ : bánh nhiều thế này tôi ăn mười cái cũng chẳng mất mát gì. Nhưng mẹ tôi nói :

— U già ơi ! dắt nó lên lầu dùm tôi đi.

Thế là bà u già quái ác kia lôi tôi đi xềnh xệch mặc dầu tôi chẳng muốn tí nào. Bà ác thật, bà kéo tôi lên lầu bắt ngồi vào giường, không cho đi đâu hết, mặc cho tôi khóc bà cũng chẳng thèm dỗ. Miệng cứ làm nhảm.

— Bảy, tám tuổi đầu rồi mà cứ như là con nít ! Có im đi không ?
Tức quá tôi lau nước mắt nói :

— Sao mẹ không cho em ăn hờ u ?

— Người ta người lớn cả, em ăn thế nào được ? Chớ ngoan, im đi rồi một tí nữa thế nào mà chả được ăn.

Được an ủi phần nào tôi đã bắt đầu dịu lại không còn la hét như trước nữa. Tôi ngoan ngoãn nằm xuống giường và nghĩ đến bữa tiệc đang diễn ra dưới nhà. Tôi hình dung ra những chiếc bánh thơm ngon. Những chiếc bánh mà mẹ tôi thường gọi là petits choux. Bánh gì mà ngon thế không biết. Rồi tôi lại tưởng tượng.

— Ồ một chiếc bánh đầy kem, ngon lạ — một món ăn mà tôi thích nhất. Ước gì tôi ăn được thật nhiều.

Càng nghĩ, tôi càng thấy thèm và cứ mong sao cho bữa tiệc mau mau kết thúc để tôi có thể ăn thật thỏa thích — Nhưng sao lâu quá, tôi đợi mãi cũng chẳng được, định tuột xuống giường, chạy xuống lầu. Nhưng còn bà u quái ác ngồi đó thì sao ? Nãy giờ tôi lăn qua lăn lại, muốn ngủ cũng chẳng được, lúc nào chiếc bánh kem cũng hiện ra trong trí tôi. Vị kem mát lạnh sẽ xoa dịu lưỡi tôi và bụng tôi khỏi cồn cào.

Nhưng đến 9 giờ, 9 rưỡi tiệc cũng chưa tàn. Mãi đến 10 giờ tôi mới nghe tiếng lục đục đi lên thang lầu của mẹ tôi. Mừng như bắt được vàng, tôi ngồi nhồm dậy, chạy lại ôm mẹ tôi, nhưng mẹ tôi chỉ đưa cho tôi một cốc sữa bảo uống rồi đi ngủ vì đã quá khuya rồi. Mặc cho tôi năn nỉ, mẹ tôi xuống lầu để dọn dẹp, vì khách đã về hết. Năn nỉ mẹ tôi không được, tôi xây qua u già :

U ơi ! cho em ăn bánh đi, hồi nãy u bảo đó.

— Thôi khuya rồi, ăn làm gì, mai mặc sức mà ăn, bây giờ đi ngủ đi để u xuống giúp mẹ em dọn đồ nữa chứ.

— Nhưng mà bánh kem để mai nó sẽ hết ngon, nó sẽ cứng lại, trở thành một chiếc bánh dở nhất.

— Này này, tôi nói có nghe không ? Cứ cãi mãi không ngủ đi, ăn đòn bây giờ, con trai gì mà tham ăn thế !

Nói xong, u ngoay ngoáy đi xuống lầu. Tôi tiu nghỉu ngồi phịch xuống giường. Muốn khóc cũng không được, cõ tôi như có một cái gì nghiền nghiền.

— Sao những người lớn họ bắt công quá thế — mình muốn ăn bây giờ hay ngày mai thì cũng vậy — có mất mát gì đâu.

— Mẹ chẳng thương con gì hết, ngày mai không thèm chơi với mẹ nữa đâu.

Hết nghĩ việc này đến việc khác, tôi không sao chớp mắt được. Đến khi ba mẹ, anh chị tôi lên lầu tắt đèn ngủ hết, tôi vẫn không sao ngủ được, những cái

bánh kem cứ hiện ra trong trí tôi, tôi nghĩ không biết bánh kem còn mấy cái, 5, 6, 7, 8 hay 10 cái. À đúng rồi, đúng là còn 10 cái rồi vì bánh kem nhiều lắm cơ mà.

Một lúc khá lâu, đồng hồ bắt đầu gõ 11 tiếng, tôi nghe rõ tiếng thở đều đều của ba mẹ tôi. Trong trí tôi bỗng nảy ra một ý định.

— Hay là xuống nhà bếp lấy bánh ? À phải rồi, như thế mà nghĩ mãi không ra.

Tôi sẽ đi thật nhẹ nhàng, xuống cầu thang, như thế ai mà biết được chứ. Rồi tôi sẽ đi ngang sang phòng ăn, quẹo sang tay trái thế là đến nhà bếp rồi, chỉ việc đẩy nhẹ cửa là có bánh ăn. Sáng ra mẹ tôi thấy sẽ ngạc nhiên khi thấy mất, nhưng rồi sẽ đổ tội cho mấy chú chuột chứ gì. Đã sắp sẵn những ý định trong đầu, tôi định tuột xuống giường và đi ngay vì lúc đó tôi không còn biết sợ là gì, những cái bánh kem có sức quyến rũ, thu hút tôi thật mạnh và huyền diệu làm sao. Nhưng trong đầu tôi bỗng vang lên một tiếng.

— Ăn cắp !

— Ừ nhỉ, con trai mà ăn cắp thì xấu thật, hôm qua mình mới học bài, ăn cắp là hèn mà — Thôi không được rồi

Nhưng mà như thế đâu phải là ăn cắp, vì những bánh kia kê như thuộc về mình rồi mà — Tôi bỗng thấy can đảm trở lại và định tuột xuống giường, nhưng tim tôi bỗng đập thành thịch hình như có ai lên tiếng sau lưng tôi.

— Ăn cắp.

Tôi giựt mình quay lại — hoàn toàn im lặng. Hay là ở dưới giường ? Không có gì hết. Thế mà hết hồn !

Tôi cố lắng tai nghe tiếng động chung quanh. Bây giờ chỉ nghe tiếng thở đều đều của mẹ tôi. Đề lấy can đảm tôi hô lên nho nhỏ.

— Một, hai, ba . . . và tụt ngay xuống giường, đi từ từ đến thang lầu — hình như có ai bước theo sau lưng tôi, tôi quay phắt lại — nhưng không ai cả — Chắc là tiếng chân tôi vang lên đó thôi.

Tôi bước xuống thang lầu, cố ý bước thật nhẹ — thật nhẹ để khỏi gây tiếng động, nhưng sao nó cứ kêu thành thịch thế này ! Khi đến nấc thang chót, tôi khoan khoái thở phào và đi lẩn vào bàn ăn, xong rồi quẹo sang trái. Tôi nhón gót đi thật nhẹ nhàng. Kia là nhà bếp rồi, tôi mừng rỡ tiến lại, đẩy nhẹ nhẹ, cánh cửa bỗng kêu lên ken két. Tôi sợ hãi nép vào tường. Một lúc không thấy gì, tôi quên cả sợ chui tọt vô trong. Gạc-măng-dê đây rồi, tôi từ từ mở ra. Nhờ ánh trăng chiếu vào, tôi thấy lơ mơ hiện ra những cái bánh kem mà này giờ tôi đang mong, sung sướng quá tôi bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, hành động của tôi y như một tên trộm. Vị kem lạnh lạnh làm mát cổ họng tôi. Tôi

ăn thêm một cái nữa... rồi một cái nữa... chỉ còn vòn vẹn năm cái bánh kem thôi, tôi định cất đi, chứ không ngày mai mẹ tôi biết thì mắc cỡ chết. Nhưng không biết nghĩ sao tôi ăn một cái... rồi một cái nữa... cho đến cái cuối cùng. Bây giờ thì hết sạch. Tôi đóng cửa tủ lại rồi đi nhẹ nhẹ về phía cửa. Nhưng lạ quá, tôi bỗng thấy sợ hãi, mồ hôi toát ra như tắm, hai mắt tôi mở to, tròn xoe như hai hòn bi. Trời không lạnh mà tay tôi bỗng run lên cầm cập, những chuyện ma quái lại hiện về trong trí tôi... sợ quá tôi muốn la lên nhưng kìa sao cồ hòng tôi lại cứng đến thế. Tôi vừa lặn ra đến cửa thì áo tôi móc phải chốt cửa, tôi nghe lạnh lạnh ở sau gáy, hình như có ai đang nắm lấy cổ tôi, một bóng đen đang bao trùm lấy đầu tôi... tôi la lên... Á... bỏ tôi ra... bỏ tôi ra... ạ.

XEM TRANG 37

THU' O' NG

CẢM

Trọn vẹn về hương hồn các anh :

- LÊ - BA
- TRẦN-XINH
- PHƯƠNG-T-LINH

Từ khi thép lạnh nắm tay
 Tuổi thơ sinh cũng im say
 giọt buồn
 Ra đi với những sầu thương
 Ngày về lạnh mặt chán
 chường thế gian
 Văn thi từ già ngõ ngang
 Ngày xưa ôi giấc mơ tàn,
 thương đau
 Vai gươm nặng gánh bằng
 dẫu
 Phong trần gió bụi ôm sầu
 thiên thu
 Trời xanh lắm cảnh mây mù
 Người mang phận số cầm thù
 tương lại
 Nhìn người hận kiếp sau mai
 Thơ xanh tóc trẻ miệt - mài
 sử kinh
 Cũng rồi qua mộng thơ sinh
 Niềm đau thực tại với mình
 chưa cay.

LÊ-XUÂN-QUÂN

Ông Vua và cậu bé chặn ngõ

Truyện dịch của
ĐỖ - NGỌC - DUNG

MỘ T ngày mùa Hạ, Vua Maxiliam đi dạo chơi ở một miền quê, nhưng nhà vua không đem theo người tùy tùng.

Trời nắng gắt, mà vua thì mệt mỏi. Bỗng nhiên ông trông thấy một cái cây to ở cạnh con đường cái. Ông dừng lại nghỉ chân dưới bóng mát của nó.

Nhà vua nằm xuống cỏ và ngược mắt lên bầu trời xanh lơ nhìn những đám mây trôi qua bầu trời xanh. Rồi thì ông lấy một quyển sách ở trong túi ra đọc. Chung quanh ông gió mát thổi làm lay động những ngọn cỏ, nhà vua không còn để tâm trí vào sách nữa, một lát sau mắt ông nhắm lại và quyển sách từ tay ông rơi xuống, nhà vua đã ngủ say.

Khi ông tỉnh dậy, mặt trời đã ngả về phía Tây, ông vội vã đứng dậy đi về nhà, đi được quãng một dặm, ông bỗng nhớ đến cái túi của ông, đã để quên ở bên trái dưới gốc cây. Ông muốn trở lại lấy quyển sách nhưng vì ông đã mệt, nên có ý muốn nhờ một người nào để sai đi lấy sách. Ông nhìn chung quanh và chợt trông thấy một cậu bé chặn ngõ ở đường cái.

Ông gọi cậu bé, đưa ra một đồng tiền vàng và nói :

— Cậu có thích đồng tiền vàng này không ?

— Có, nhưng tôi không mơ tưởng được nhiều tiền như thế đâu. Cậu bé trả lời.

— Cậu sẽ được nó, nhà vua nói, nếu cậu chạy trở lại con đường cái xa độ một dặm và lấy cho tôi quyển sách ở bên trái gốc cây.

— Ông tưởng tôi ngu chắc ?

— Em muốn nói gì tôi không hiểu nhà vua hỏi lại, ai nói em ngốc chứ ?

— Ông tưởng rằng tôi ngu đến nỗi tin rằng ông sẽ cho tôi một đồng tiền vàng chỉ để chạy một quãng và lấy quyển sách cho ông à ? Ông không gạt được tôi đâu.

Nhà vua cười, rồi thì vừa cầm đồng tiền vàng vừa nói :

— Cầm tiền đi, em cứ tin tôi.

Cậu bé cầm tiền của vua mất sáng lên. Nó chạy đi được vài bước thì lại trở lại.

— Sao vậy ? Cái gì thế ? vua hỏi, Tại sao không đi ?

— Tôi muốn đi lắm, nhưng tôi không thể bỏ lại bầy ngỗng, chúng sẽ đi lạc.

— Tôi sẽ săn sóc chúng khi cậu đi vắng, nhà vua nói như vậy.

Cậu bé nhìn bầy ngỗng rồi nhìn nhà vua nói :

— Không, ông không thể coi chúng được, chúng sẽ chạy xa ông ngay.

— Để tôi thử xem, nhà vua nói.

Thế rồi cậu bé đưa cho nhà vua cái roi và nói :

— Hãy đánh roi cho kêu.

Nhà vua làm theo lời bảo, nhưng ông không làm kêu được tiếng nào.

— Đây này xem đây.

Rồi thì cậu bé chỉ cho nhà vua cách đánh roi.

— « Nếu bầy ngỗng chạy, ông hãy quất roi thật to » Cậu bé nói thêm trước khi chạy đi lấy sách cho nhà vua.

Vua ngồi trên một hòn đá nhìn bầy ngỗng ăn cỏ và bơi lội dưới nước ở một cái suối gần đó. Nhà vua mỉm cười khi nghĩ mình là một kẻ chăn ngỗng.

Nhưng bỗng những con ngỗng kêu lớn vừa chạy vừa bay qua cánh đồng. Nhà vua chạy theo sau, nhưng ông chạy chậm quá, ông thử quất cái roi nhưng ông đã quên cách sử dụng.

Đàn ngỗng chạy được một quãng xa và mất dạng ngoài cánh đồng.

Khi nhà vua nhìn thấy chúng thì chúng đang ăn những cọng rau một cách ngon lành trong vườn của người láng giềng.

Ít phút sau, cậu bé chặn ngỗng trở về với quyền sách.

— Đúng như tôi dự đoán, cậu bé nói, tôi tìm thấy quyền sách của ông và ông đã làm mất bầy ngỗng của tôi.

— Không sao, tôi giúp cậu tìm lại bầy ngỗng,

— Được. Nói rồi cậu bé chạy qua cánh đồng tay cầm cây roi đuổi bầy ngỗng ra khỏi vườn.

Khi cậu bé trở lại, nhà vua nói.

— Tôi hy vọng cậu sẽ tha lỗi cho tôi vì tôi không thể là một người chăn ngỗng giỏi được bởi tôi là một ông vua.

— « Ông là vua » Cậu bé ngạc nhiên kêu lên.

Bây giờ tôi mới biết tôi thật là đại đã dám để bầy ngỗng cho vua chăn. Rồi thì nhìn kỹ nhà vua, cậu bé nói tiếp : « Ông là một ông vua rất tốt nhưng chẳng bao giờ ông biết chăn ngỗng ».

Nhà vua rất vừa lòng với lời khen đó, ông cho cậu bé đồng tiền vàng khác rồi đi xa.

Đỗ-ngọc-Dung

Mái tóc thời trang...

HỒNG đọc Tuổi Hoa đã lâu nhưng đây là lần đầu Hồng «mạo hiểm» đến tòa soạn đây bạn ạ. Chắc các bạn sẽ cho Hồng nhút nhát? Đừng vậy. Ở nhà Hồng thường bị la vì tính dỏ luôn. Nhưng là con gái không nhiều thì ít thế nào mà khỏi được. Hồng cho đó là bản năng tự nhiên của da số tự mình nên Hồng không ngần ngại mà thành thật phơi bày tâm sự với các bạn đây

Bạn mến, mục đích của Hồng là đến xin chị Bích Thủy đề được «thỏ thẻ đôi lời» với chị em xa gần đồng trang lứa. Nhưng Hồng sẽ nói gì? Không phải là phân tích một chứng bệnh như «giận hờn» của Phương Vi. Cũng không phải nói chuyện «học với thi» như Kim Vân. Hồng nói đến mái tóc chúng mình đây bạn ạ.

Nghe đến đây hẳn có bạn bĩu môi : «chán phèo» hay «chuyện cũ rích» phải chưa? Bạn ạ, Hồng không dám lên tiếng khen chê. Mà là Hồng trình bày kiểu tóc Hồng đã mang trong những năm bắt đầu khôn lớn.

Các bạn cùng Hồng trở về hồi lên sáu nhé. Hồi đó Hồng có mái tóc «bông bê». Một lớp gần năm chục đũa, chỉ có vài đầu tóc uốn tròn còn bao nhiêu là bông bê. Cứ dài là mẹ lấy kéo cắt, đuôi tóc cuối cùng bao giờ cũng ngang hàng với vành môi. Năm Hồng lên Đệ Thất mẹ cho uốn tóc. Mái tóc quăn tít từng lọn. Hồng thì đen nên cứ giống «Marocaine» ấy. Khô nổi là cái mũi Hồng nó cao, tại bạn hỏi :

— È, mày con tây lai hả?

Hồng xấu hổ quá. Nước mắt lưng tròng...

Tuổi nhỏ thấy gì lạ là thích. Thấy là bắt chước. Con bạn ngồi cạnh Hồng, tóc nó dài dài bím thành hai con rết đẹp làm sao. Nhưng lỡ rồi, Hồng lại tiếp tục uốn. Những năm sau này kiểu mới hơn. Hồng cũng lớn theo với đà tiến triển ấy.

Con bé Hồng đã biết trộm ngấm trước những bức hình khoe mái tóc trong những tờ quảng cáo. Nó đã theo kịp trào lưu, mỗi tháng hai lần gội, ba tháng một lần « hấp » đều đều. Những kiểu úp vô, hất ra, cắt ngắn demi-garçon, tóc kiểu Sylvie Vartan Hồng đều « nếm » qua hết. Bây giờ chán chê rồi. Tóc Hồng bị hơi điện làm vàng hoe với cháy lưng chừng trông thật gớm.

Mẹ cứ bảo :

— Sao không sửa lại đi. Tóc tai bờm xờm quá !

Hồng nũng nịu :

— Thôi chuyển này con để tóc dài.

Cứ « để dài » mãi nhưng tóc vẫn chưa chấm vai. Vì Hồng « bắt tữ » lắm. Nói với làm không bao giờ « hợp dươ » nhau.

Nhớ con Phượng hồi để « bông bẻ » với Hồng, bây giờ tóc nó dài bím hai con rết. Xinh đáo để. Nhìn nó dịu dàng với hai lọn tóc mà phát thèm đi được. Tóc Hồng « cù lùn » quá. Tại vì Hồng đua đòi chúng bạn, ra chạy theo « mốt » thời trang.

Nhiều đứa bạn xa biết Hồng ở Huế nên đoán già chắc Hồng có mái tóc thề ? Hồng rất chi là buồn khi xác nhận : Không. Hồng « xấu số » hơn các bạn về tóc. Tuy mang dáng dấp nữ sinh Đồng Khánh nhưng Hồng không được hân hạnh làm người mẫu của núi Ngự sông Hương. .

Câu chuyện của Hồng chẳng có chi đặc sắc. Hồng mong được chị Bích Thủy cho lên « diễn đàn » để liếng Hồng được vang ra bốn hướng cho những chị em khác góp tiếng chung với tờ báo chúng mình. Hồng biết có rất nhiều chị muốn góp lời nhưng vẫn e ngại vì bản năng con gái. Hồng xung phong trước đây nhè. Các chị ! mạnh dạn lên !

KIM HỒNG

1 kỷ niệm...

TIẾP TRANG 33

Trên lầu, Ba má cùng anh chị tôi vội vàng chạy xuống. Những người giúp việc trong nhà thức giấc hết, người cầm gậy người cầm phất trần chạy đến vì ai cũng tưởng có trộm. Chị tôi bật đèn lên thì... ôi thôi thằng ăn trộm không ai khác hơn là tôi... cả nhà ôm bụng cười, mà có lẽ người cười tôi nhất là u già. Tôi xấu hổ quá vì miệng tôi dính đầy kem. Không biết làm gì tôi cũng cười hòa theo luôn.....

Đó là một kỷ niệm trong đời mà tôi không bao giờ quên. ●

TẠI bạn không đưa, nào thêm chơi với Phương cả. Đó là điều khổ sở nhất mà Phương đón nhận xem như một bất hạnh của mình. Không phải Phương học dốt hay nhiều tính xấu mà lý do khiến tui bạn xa lánh Phương chỉ vì chị Hạnh. Phải chị Hạnh, người chị điên khủng của Phương. Chị Hạnh còn trẻ, chị mới hai mươi bốn tuổi, Phương không hiểu tại sao chị Hạnh điên, và điên lúc nào. Đó là điều băn khoăn lớn của Phương mà không bao giờ Phương được người ta giải đáp cho. Nhiều khi Phương cảm thấy ghét chị Hạnh lạ lùng chỉ vì chị mà tui bạn không chơi với Phương, tất cả chỉ vì chị Hạnh, chị Hạnh ác lắm. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt dịu hiền của người điên, bộ mặt đau khổ của má, Phương hối hận ngay « Tại sao mình lại hằn học với chị Hạnh nhỉ, chị Hạnh đáng thương, chị Hạnh ơi, Phương cóc cần chơi với lũ bạn, Phương thương chị mãi mãi chị Hạnh nhé... »

∴

Phương nằm thao thức mãi không ngủ được, Phương nghĩ đến chuyện hồi chiều. Phương nhớ đến vẻ mặt hiền từ của cô giáo an ủi Phương. Phương nhớ bọn con Hằng con Liên, bộ mặt nham nhở của chúng khi chọc Phương và Phương nhớ nhất câu nói của bọn chúng :

— Em mụ điên tui bây ơi, giọng họ nó có máu điên đó, chơi với nó coi chừng nổi cơn điên thì nguy to.

Và Phương, cô bé hiền hậu, cô bé khổ sở không biết làm gì hơn, đành ngồi ôm mặt khóc.

Có tiếng động, Phương nhìn ra, ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn nến

Chị HẠNH

soi mặt chị Hạnh — chị đang lần mò, ra tìm nước uống, đầu tóc chị rũ rượi. Phương thương chị Hạnh quá. Phương khẽ kêu :

— Chị Hạnh.

Chị Hạnh ngạc nhiên nhìn Phương :

— Chưa ngủ sao em. Rồi chị đặt cây nến xuống bàn chui vào mùng nằm với Phương.

Im lặng bao quanh hai chị em. Phương thầm thì :

— Chị Hạnh, tui bạn không đưa nào thêm chơi với Phương cả, đồ chị biết vì sao ?

Phương định nói tất cả cho chị Hạnh nghe nhưng lại sợ chị buồn nên ầm ừ, Phương tiếp luôn :

— Vì... vì bọn nó ganh với Phương đấy, xấu ghê ha chị Hạnh.

Giọng chị Hạnh trầm ảm :

— Đừng thêm chơi với bọn chúng Phương, bọn chúng chỉ lợi dụng mình thôi, như ngày xưa, bọn chúng chơi để lợi dụng xin kẹo bánh của chị. Nghe Phương !

Phương im lặng nhắm mắt, và Phương ngủ, trong giấc mơ Phương

tìm thấy chị Hạnh, Phương nhìn thấy hình ảnh chị Hạnh với đám bạn đang cười nói và Phương ao ước được như chị Hạnh ngày xưa.

..

— Mụ điên, ề mụ điên !

Con Châu đầu tóc rũ rượi đang giả làm mụ điên. Phương biết mụ điên đó bọn chúng ám chỉ chị Hạnh đề trêu Phương. Phương ứa nước mắt : « Bọn mày ác lắm Hằng ơi, Châu ơi ! » Và Phương ngồi xuống gốc cây ôm đầu khổ sở.

Bỗng từ đằng xa chị Hạnh đi chậm chậm đến, nhìn thấy đám đông chị Hạnh nhảy rượt theo ; con Hồng con Liên đang cười nói sợ hãi co giò chạy, chị Hạnh nắm được áo của con Liên và cười lên sáng sặc. Nhìn cảnh tượng đó Phương sợ hãi, chạy lại bên chị Hạnh !

— Chị Hạnh, chị Hạnh

Gương mặt Phương đầm đìa nước mắt, chị Hạnh quay lại nhìn vào mắt Phương, chị buông con Liên ra và ôm chầm lấy em. Phương dẫy dụa.

— Lại lên cơn rồi, khổ quá ! Chị Hạnh buông Phương ra !

Phương thấy mặt chị vụt sáng lên, chị thờ thẩn nhìn vào mắt Phương thật lâu rồi nhẹ nhàng buông tay ra ôm đầu bước chầm chậm về nhà.

Buổi sáng Phương đến trường chậm hơn mọi hôm, Phương chắc bọn con Hằng sẽ thù Phương và chọc Phương ghê lắm. Phương vừa đi vừa đoán chừng hình phạt mà bọn chúng dành cho Phương. Bỗng Phương nghe tiếng con Liên kêu :

— Phương ! Phương !

Phương tăng lờ bước đi như không nghe thấy Phương nghe cả tiếng con Hằng, con Châu kêu vờ theo, giọng chúng dịu dàng không còn hằn học như mọi bữa. Phương quay đầu lại nhìn chúng. Tụi con Hằng đang tiến về phía Phương :

XEM TRANG 48

THỦ. TƯỚNG
WINSTON

Một năm kia, vào một buổi sáng
mùa xuân, trời ... Trên một
cánh đồng hoang xứ Tổ quốc. Lon

MÌNH ĐÃ CHẠY CHƠI KHẮP ĐỜI
VỚI BA ... BỊ GIỜ CHẠY
XUỐNG ĐÀM CỎ THÂM. HIỂM
HỌT PHEN
CHƠI.

A! CHÚ VỊT
NƯỚC BAY ĐẸP
QUÁ...

BỔNG CHỐC...

Ý SÀO MẶT
ĐẤT RUN ĐỦ VẬY
KÌA ... LẠ QUÁ.
THÔI TÀ
TRỞ LẠI

NHƯNG ĐÃ TRỄ

CÓ AI KHÔNG?
CỨ TÔI VỚI!!

Một hôm ALEXANDER khám phá
một phương thuốc kỳ
diệu đưa chàng đến
bực thang danh vọng

Trong khi đó Winston theo
một con đường trái hẳn
đó là: "lâm chính - trị"

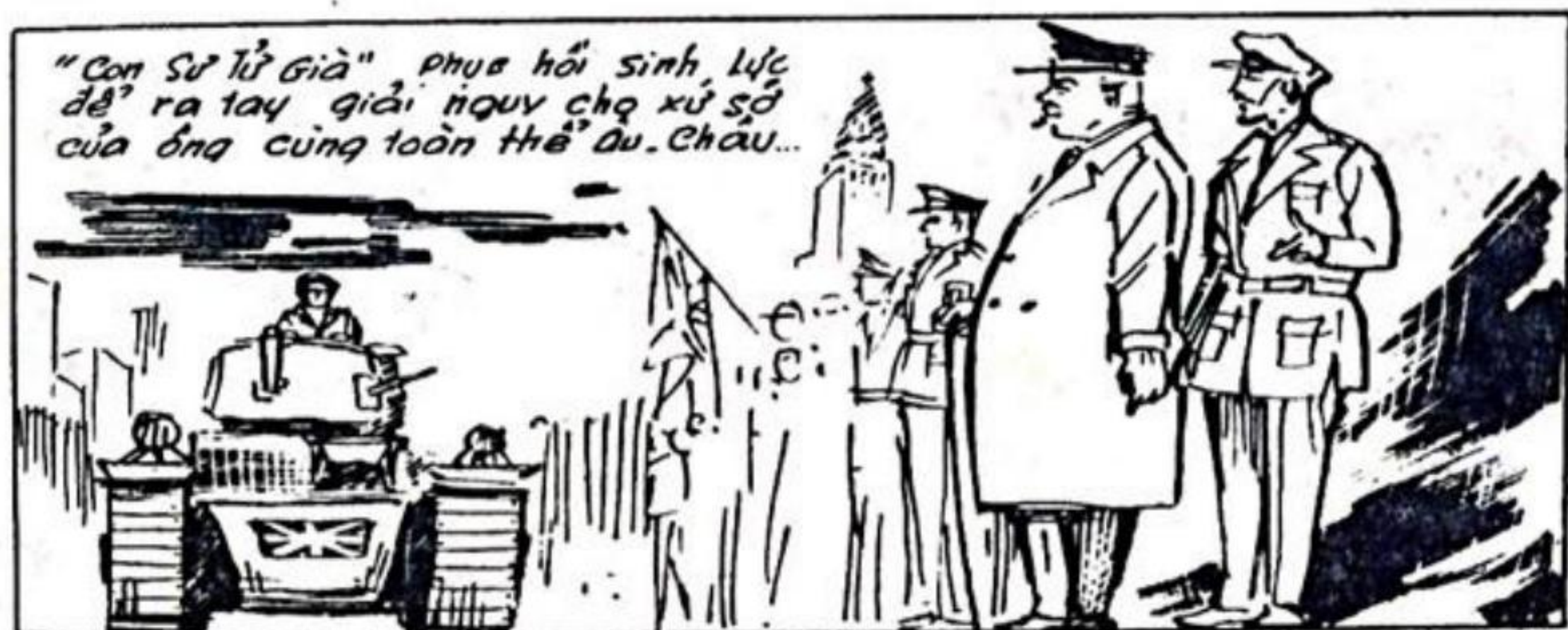
Cậu bé vô tư tẻ xuống
áo lâu ngày xù đã
trở thành người tâm
tiếng nhất nước Anh

Và phải đương đầu với một
nguy. tai khủng khiếp đó là
Nạn "Thế giới đại chiến thứ II"

NHỜ MỘT NGƯỜI CHA CÓ
LÒNG TRI-ÂN...MÀ THẾ-
GIỚI LẠI GHI THÊM VÀO
LỊCH-SỬ HAI DANH NHÂN
LỖI-Lạc :

Sir WINSTON CHURCHILL
Sir ALEXANDER FLEMING

.....
Chuyện có thực song
xảy ra như Tiểu-thuyết

Vi Vi Sư-tầm

HẾT

— Phương tha lỗi cho bọn mình nghe, nếu không có Phương hôm qua có lẽ bọn mình...

Con Hằng ghen ngào không nói tiếp được, rồi bọn chúng móc trong cặp một gói kẹo dúi vào tay Phương. Phương định từ chối thì con Liên đã nhét vào cặp Phương. Niềm vui tràn ngập tâm hồn Phương, Phương mở kẹo chia cho cả bọn.

..

Chị Hạnh bệnh đã mấy tuần nay, suốt ngày chị nói lảm nhảm. Chị không còn lên cơn như mọi lúc nữa, bây giờ chị đã hoàn toàn điên loạn, má khờ sở với chị Hạnh, mỗi lần chị Hạnh la hét thì má lắc đầu nhìn chị mà khóc. Ba muốn đem chị Hạnh vào nhà thương điên nhưng má không chịu. Cuối cùng Ba đành chịu ý má cho đến một buổi chiều sau khi phá phách đồ đạc chị Hạnh mệt nhoài và bệnh đau tim lúc nhỏ của chị tái phát, thì Hạnh đã từ giã cõi trần, cặp mắt đẹp và ngơ ngác của chị khép kín, mấy sợi tóc vàng lòa xòa trên gối trắng. Trông chị đẹp như một thiên thần... Buổi chiều u ám như tâm hồn Phương.

..

— Khóc đấy hả Phương, xấu ghê.

Tuy trêu Phương nhưng mắt Hằng đã ươn ướt.

Phương nhìn bạn, thương mến và thông cảm. Tự dưng Phương có ý nghĩ lạ lùng: « Mất chị thì được

bạn, thế mới biết không có cái gì hoàn toàn cả » và Phương mỉm cười với ý nghĩ ấy.

— Về thôi Phương, chiều quá rồi.

Hai đứa cúi xuống nhìn mấy chiếc hoa dại mọc trên mộ chị Hạnh. Phương hôn chùi chùi thăm:

— Em thương chị Hạnh mãi mãi chị Hạnh nhé, bây giờ Phương phải về.

Hằng kéo tay Phương đứng dậy, hai đứa dắt xe chậm chậm ra khỏi nghĩa trang. Có tiếng chim riu rít gọi nhau về tổ.

Đặng Trần Minh Minh

MỘT CHIỀU

Thầy đang giảng bài « Nguyễn Vương đánh lấy Gia Định ». Trong đó Thầy có giảng đoạn Nguyễn Vương mời Võ Tánh hợp tác và gả em gái cho v.v... Thầy học trò hơi khó hiểu, thầy nhắc thêm:

— Võ Tánh, đường Võ Tánh đấy, mấy em biết không?

Học trò gật đầu.

Thầy Giang đang ngủ, Thầy kêu dậy và hỏi:

— Em hãy nhắc lại.

Giang ấp úng. Thầy giục:

— Lẹ lên.

Bạn Giang nhắc khẽ cho nó nhớ:

— Võ Tánh, đường Võ Tánh đó! Giang đáp liều:

— Dạ, đường Võ Tánh chạy một chiều ạ!

Trần-Nghĩa
(Bút Nhóm Năng Việt)

HOA CỦA BÉ

Bé có khóm hoa hồng,
Ban mai nở rất đẹp.
Nên khi bé vun trồng,
Vẫn thấy mình không mệt.

Một buổi sáng đẹp trời,
Không vẩn mây đen lượn.
Chung quanh đóa hoa ngời,
Cả một đoàn bướm bướm.

Từng con rồi từng con,
Vây quanh những đóa hồng
Hoa không còn cô đơn,
Dưới bầu trời cao rộng.

Mãi ngắm nhìn mây trôi
Hoa hồng và bướm bướm.
Bé quên mất cuộc đời,
Lòng lâng lâng vui sướng.

THU HOÀI THU

Hồn gió

Ơ hay ! cái «ông» gió.
Cứ làm tóc bé rối
Độ !... ông này kỳ ghê.
Kìa ! lại rối nữa đó.

Hồng thềm !... bắt đền ông.

Đây ! tóc bé ông trông
Rối tung lếch cả mái.
Có gỡ lại đi không.

Ừ ừ !... ông cứ đùa.
Ông không biết chải tóc ?
Hay là ông chịu thua ?
Bé biết !... ông nói dóc !

Được rồi bé tha cho
Lần sau phải tránh xa.
Không được đụng đến bé.
Nhớ nghe ông gió kia

T.T.C

Đi học trời mưa

Chiều hôm qua bé đến trường,
Đi được nửa đường trời bỗng đổ mưa
Bé đang lo quá là lo,
Bởi vì đã để áo mưa ở nhà.
Thì may thằng, Tuấn đi qua,
Liền cho mượn áo, thế là cùng nhau
Chúng em vui bước thật mau,
Đến trường, chẳng chút lo âu trễ giờ.

BÉ TƯ

THU HOÀI THU (Huế) : Hoa của Thu đẹp ghê, lại viết chữ tốt nữa chứ. Sẽ trồng vào vườn. Gửi đều cho Trinh nhé !

HOÀNG DIỄM HẠNH (Saigon) : Có nhận được thư trước của Hạnh. Đã trả lời, nhưng vì thiếu đất nên... anh Cả cúp đấy chứ. Xin lỗi nhé ! Sẽ đền cho Hạnh một cánh hoa trong MVCB.

THƯƠNG HUYỀN (nhóm Hoa băng khuâng) : Sẽ theo ý kiến của Huyền. Từ nay, Trinh sẽ trồng nguyên vẹn chứ không dám ngắt hoa của các đảng ấy nữa đâu.

Trả lời chung.

Ngoài hoa và cây xanh, các bồ còn gửi thư cho Trinh thật nhiều, mà MVCB lại ít đất thành thử khó trả lời hết thư cho các bồ được. Xin các bồ đừng buồn nhé. Và kể từ nay, viết cho MVCB các bồ viết ngắn ngắn một tí (thơ nhiều lắm là 20 câu, trung bình 10 câu truyện chừng 4 trang giấy học trò) thì mới dễ đăng. Thân mến.

Trinh Chí

VƯỜN THƠ TUỔI HOA

QUYÊN-DI phụ-trách

Sáng rừng

Khi mây về nửa khung trời
Nghìn tia sáng đổ dài mỗi núi rừng
Bầy chim tung nhảy tung bưng
Bài ca đã điều lưng chừng cây xanh
Chân nai nọ gác tập tành
Lối xưa rêu cỏ đổ dành thán năm
Nắng ôm rừng núi lặng câm
Giấc đêm chừ đã âm thầm cuộn trôi
Tiếng gà eo óc xa xôi
Suối trong muôn thuở còn lời liên quan
Chừng nghe nguồn sống dâng tràn
Chừng nghe âm vọng bản đàn sơn khê

VŨ CHINH
(Nhóm Sông Văn)

Bình minh nơi thôn dã

Buổi sáng tôi thức dậy với tiếng chim ca
Và cười chung cùng các loài hoa lá
Ngọn gió còn mãi đùa trên cỏ
Lũy tre làng còn lấp ló trong sương
Vì đường xa em gái ngại đến trường
Tôi im lặng

Đón nghe tiếng thiên nhiên hòa nhạc
ĐẶNG HOÀNG

Sương

Chị ơi trời đã bảy giờ
Mà đường Nguyễn Huệ sương mờ còn
bao

Phượng khô vượt hẳn lên cao
Như người con gái nao nao đứng buồn
Từng tà áo trắng vương vương
Bay trong sáng sớm em thương vô
cùng

Cỏ hoa non dại rưng rưng
Còn ai đó nữa bên khung cửa mờ
Chị ơi em viết thành thơ
Khi làn sương vẫn trải mờ ngoài kia
TRẦN VI

Bình minh bãi biển

Mặt trời trời dậy ngoài khơi
Đại dương im sóng vật vờ nắng mai
Dập dồn tia nắng chảy dài
Phơi cồn cát trắng miệt bãi biển xanh
Từ đây thuyền nhẹ trở mình
Buồm trương ngoài bãi chòng chành
ra khơi.

ĐƠN HỒNG SA

Dậy đi thôi

Bé ơi trời đã sáng rồi,
Bé mau thức dậy đi thôi bé nào
Mặt trời kia đã lên cao
Ngoài kia bạn Bé xôn xao đến trường
Chóng ngoan rồi chị sẽ thương
Dậy mau mẹ đã phát lương ấn quả
Hôm nay là sáng thứ ba
Có hai môn : sử ký và công dân..
Dậy đi để kịp ôn dăn
Kéo mà không thuộc khổ thân em mà.
PHƯƠNG VY

Hộp thư Tuổi Hoa

CÁC EM,

Kỳ này vì Hộp Thư Tuổi Hoa không còn đất để anh trả lời riêng từng em và vì thư nhận được quá nhiều nên mỗi kỳ, nếu muốn trả lời cho đủ, chắc phải chiếm mất nhiều trang. Đề các em khỏi chờ đợi và thắc mắc về những điều cần biết, anh xin trả lời chung :

● Các em có thư xin gia nhập gia đình Tuổi Hoa đều được vui lòng chấp nhận. Tên và địa chỉ của các em đã được ghi vào sổ gia đình.

Nhiều em thắc mắc về số tuổi quá lớn — 16 trở lên — hãy cứ yên trí vì gia đình T.H. rất đồng loại tuổi này.

● Việc làm quen với các bạn trong gia đình bằng thư sẽ được các anh chị chuyển hộ. Nhưng chỉ chuyển thư cho các bạn trai với bạn trai và bạn gái với bạn gái.

● Bài gửi cho T.H. nên viết trên một mặt giấy, cho vào bì bỏ ngỏ, ngoài đề « Bài đăng báo » chỉ phải dán 1 đồng tem. Nếu là phỏng dịch truyện ngoại quốc, hoặc trích đoạn nên ghi rõ xuất xứ. Bài sáng tác nếu muốn có nhuận bút nên ghi rõ trên đầu bài : « Có nhuận bút ».

● Các số Tuổi Hoa từ số 1 trở về sau hiện nhà báo không còn số lẻ. Chỉ còn một số ít đã đóng tập cho bộ 4 mà thôi.

● Chị Bích Thủy nhận được rất nhiều thư của các em gái. Song vì mảc việc riêng gia đình lâu nay chị không thường xuyên tới tòa soạn được nên đã chậm trễ trả lời. Mong các em thông cảm.

● Sau chuyện « Chiếc xe thồ mợ » Khôi, Việt, Bạch Liên sẽ cố gắng ra mắt các bạn như đa số yêu cầu

thân mến
TRƯỜNG SƠN

Bài nhận được

Quốc Hùng Thuật, Hồn Thu Thảo, VL Ly Quân Nguyễn minh Thông (2) Nguyễn văn Phước, Trần ngọc Hồ, Phương Vy, Đỗ tư Long, Hoàng thanh Vân, Lê kim Nương, Văn Sa L.T. Minh Phương, K.T. Thy hải Đạo, Phương Mai, Nhật Khanh, Trần thị Kim Liên, Nguyễn thanh Bích, Trùng Dương Anh Dũng, Mạc thành Phương (2) Trần đình Đệ, Thanh Hương, Nhật Lang Nguyễn văn Thọ (2) Phương Ly, Tê tư Thừa, Trần thường Phạm đ Thuý, Song Huýnh, Võ ngọc Bửu, Nguyễn thị hoàng Trúc, Chu đức Ngọc (3) Linh Huy, Hoài lệ Linh, Triệu Linh, Dọ Minh, Trần thị Kim Hoa, Nguyễn cao Cử, Thái Nguyên, Phương Nhi, Đặng trần Minh, Minh (2) Uyên hồng Như- Mã Linh, Hoàng nhật Phương, Hương Thanh Giang, Nguyễn tốt Thống, Thụy Vũ, Thế Hồng, Phạm duy Thoại, Đơn hồng Sa, Hoài viễn Phương Ngô, thị Tuyết Dung, Hồ Sơn, Lê văn Hải, Huyền vĩnh Kim Lê xuân Quân, Thương việt Phương Hà linh Sơn, Hương thị lện Hào, Uyên Giao, Phan đình Thông, Đoàn triệu Thương Huyền, Nam Phong, Tâm trúc Lệ, Thanh Hồng, Thủy Lan Thuý Trịnh Thanh, Thảo Lang.

TIN THƠ

TRẦM VI (Huế): Không phải «chủ vườn» làm lạ đâu ! Chỉ tại không có giấy mà trả lời đó. Có thơ lớn thì cũng cần có thơ «bé bés» mới vui chứ. Lần trước có gửi báo biểu cho Trầm Vi rồi mà ! Kề cũng lạ nhĩ...

PHƯƠNG VY (Nha trang) : Đúng rồi phải có hứng mới làm thơ được chứ, cái đó thì hoàn toàn đồng ý. Cõi Dziel Dzác thì cũng mệt, nhưng cũng vui vui. Kề ra anh Hà Tĩnh có hơi phóng đại, anh chỉ là Tổng thư ký Phong trào củ lần thôi chứ không khai sinh ra chữ ấy. Tuy nhiên anh có đủ «thâm quyền» để giải nghĩa. Đón xem trong một số gần đây anh sẽ giải nghĩa cho sáng tỏ vấn đề, kéo bảy giờ chữ ấy bị lạm dụng nhiều quá.

LIÊM BÌNH (Sàigòn) : Cũ yên tâm, anh lớn hơn «nhóc con» Trinh Chi mà, tuy vậy hiện giờ anh còn đi học. Muốn đổi bút hiệu cũng được. Muốn gộp ? Lại tòa soạn vào chiều thứ bảy. Mến.

NHẬT KHANH : Mỗi tháng cứ gửi đủ số bài như đã hứa anh cũng đủ mừng rồi, không cần nhiều thêm nữa làm gì.

NGUYỄN-QUÝ-PHÚ (Cầu kho) : Em đoán về anh sai bét, vì anh xấu trai, vô duyên và không ăn cảm chút nào. Chờ thư sau.

TV2 (Sàigòn) : Dziel Dzác của TV đúng quá sức, chỉ tội cái là đến chậm. Về cái vấn đề «ba xạo», QĐ đành chịu thua và nhận TV không ba xạo nữa. TV muốn gửi thơ làm bằng Anh hay Pháp văn thì cứ việc gửi ; không hiểu đã có tự điển, tra tự điển không xong thì đi hỏi, thiếu gì cách. Dù có không hiểu đi nữa, vẫn được dịp «trau dồi ngoại ngữ», học thầy không tẩy học bạn», TV giỏi thế cơ mà...

VÕ THỊ THU HỒNG (Kiến Hòa) : Cứ tập mãi thơ sẽ gọn và hay. Anh Hà Tĩnh vừa đến tuổi thi hành nghĩa vụ. Hồng đoán tuổi anh như vậy, nếu anh dưới 30 thì sao nào ? Lần sau gọi bằng anh đủ rồi, không cần kêu bằng chú.

LÊ XUÂN QUÂN (Sàigòn) : Chác Quân bằng lòng Vườn Thơ dưới hình thức mới. Ai giận Quân làm gì. Kề ra Quân có chí đấy chứ, tốt lắm.

LỆ SA (Phước Long) : Thú thật, cũng hơi hơi quên rồi, Lệ Sa đừng giận. Bảo các bạn của Lệ Sa cứ việc vào VTTH chơi, không có gì phải ngại. Mong Lệ Sa sẽ «cắm trại» ở VTTH bằng những thi phẩm mới.

PHƯƠNG THANH (Sàigòn) : Tuy không thường trực làm việc ở tòa soạn nhưng Quyền Di lại tòa soạn thường xuyên. Thanh cứ viết thư dài, không ngại đọc đâu. Thơ mùa Phượng của HTDT. và HT. đến chậm quá, mong nhận được thi phẩm mới của các bạn đó. «Vấn đề đó» được đặt ra cũng hơi buồn nhỉ. Thanh và QĐ cùng chung một chân lý. Mong thư sau

ĐÌNH NAM (Đà nẵng) : Dù có biết Nam mong dài cỡ ra thì cũng bây giờ mới trả lời được. Thơ của Nam coi bộ được đấy chứ gắng lên nhứt nữa coi nào.

THANH VÂN (Phong đình) : Muốn gửi truyện ngắn, em đề cho anh Trường Sơn, dài bao nhiêu cũng được, miễn đừng lòng thông. Chắc là TC nhận được bài của em rồi. Bài em cuộn lại dán id. tem tới chứ, Gọi bằng anh được rồi.

MỸ THANH (Biên hòa) : Tập làm thơ cũng là một điều tốt, nếu không ngăn trở việc học hành. VTTH. mở cả hai cổng đón em đấy, ráng mà vào. Anh không dữ như chị Hai nên không «cố» em đâu mà lo.

Nhận được thi phẩm của các bạn :

Thu Hoài Thu, Mã Linh, Đỗ tư Long (7), Vũ Chính (5), Thanh Mai, Trùng Dương, Anh Dũng (3), Trần thị Sương Thanh, Trần minh Tâm, Đơn Thương, Hoài Thiên Chí (2), H.K. Thy Hải Đạo (2) Nguyễn anh Tuấn, Hoàng thanh Vân, Nguyễn thị Bé Thi, Huyền Anh Antoine Tạ thành Sơn (2) Bằng Tâm, Mộng Thủy Dương, Nhật Lang Nguyễn văn Thọ (3) Hương độc Giang, Hoài Sơn (4), Dạ hàn Giang, PH. H Lê văn Tấn, (3) Đặng tấn Phát, Take, Khỉ Giò, Đông Ly Tao, Đặng Hoàng, Chu quang Tuyên, Trầm Vi (2) Võ ngọc Bưu (2), Đơn hồng Sa, Phương Vy, Thy Phong, Nhật Khanh, Mạnh Hòa (2), Uyên Giao (4), Thúy Lan Thụy Lữ, Linh, Tạ thanh Sơn Phương thủy Phương. Mạnh Hùng (2) Hà Linh Sơn (2), Minh Sơn, Linh Thắng, Lê xuân Quân, Hồ Sơn Lê văn Hải, Hương.

Quyền Di

QUYÊN DI

CÂU ĐỐ LẦN NÀY :

1. Tui có hai công việc cần phải làm : đun ấm nước và đi tắm, mỗi công việc mất 15 phút, tui loay hoay mãi không biết làm việc gì trước. Gặp trường hợp bạn, bạn làm việc nào trước, sao thế ? Mà dặn cái này đã : tui có thói quen tắm nước lạnh.
2. Đầu gà và đầu vịt khác nhau ra sao ?
3. Dzíc Dzác sĩ Trần ngọc Phú định bán một cái đồng hồ lạ kiểu : nó chỉ chỉ đúng giờ có hai lần trong một ngày. Bạn biết đồng hồ « móc » gì không ?
4. Xem bản đồ, bạn thấy nước nào gần nước Nhật Bản nhất ?

DI TÔNG

GIẢI ĐÁP CÂU ĐỐ LẦN TRƯỚC :

1. Bao giờ ăn thịt chó cũng ăn thịt chó chết cả, chứ chả lẽ lại để con chó sống nhăn, đuôi còn ve vầy mà đớp, nó lại đớp lại cho một cái thì đi viện Pasteur sớm.
2. Chữ h.
3. Chả là hôm đó em Dzíc nhà ta dậy muộn, ba chân bốn cẳng ra đường gọi xe đê đến trường, xe chề Dzíc trẻ con không thêm chờ, Dzíc bèn phải CHẠY BỘ đến trường vậy.
4. Tùy : có thể là dụi mắt, là ngáp, là xếp chăn gối (nếu Dzác cần thận) hoặc nhảy tót ngay xuống đất (đúng nhất), miễn không phải là những việc kè ra trong câu hỏi.

Câu thứ ba nhiều cụ cho rằng Dzíc ở nội trú, tuy rằng không đúng lắm nhưng cũng tạm ghi nhận.

SẼ GỬI TUỔI HOA 48 ĐẾN CÁC BẠN :

NGUYỄN ANH PHƯƠNG, NGUYỄN THỊ ANH HÀ, NGUYỄN VŨ TUỆ, THẢO DIỆP LAN, LÊ MINH BÍCH LIÊN, NGUYỄN VĂN XUÂN, NGUYỄN HẠNH, ĐOÀN XUÂN THU, PHƯƠNG ÁNH NGA, NGỌC LAN, HOÀNG NIÊN, TẠ THANH SƠN, PHƯƠNG VY.

NHẮN TIN : NGỌC LAN : gửi số 48 cho em đề đền thay số 45 đây.

GIÁ 5 đ